

БОРБА

БОРБА
Published by Bulgarian National Front, Inc.
January 1965.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕН СЪБЕТЪ НА
БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТЪ

Published by The Central Executive Board of The Bulgarian National Front, Inc.

P.O.Box 1204, Grand Central Station, New York, N.Y., U.S.A.

Редактор-Основател Д-ръ Ив. Дочевъ

Редактира комитетъ

Ню Йоркъ - Съединенитѣ Щати

Януарий- Февруарий 1965

Н О В О Г О Д И Ш Н О П Р И В ъ Т С Т В И Е

до всички българи въ поробена България и въ емиграция.

Драги сънародници,

Традиционно посрещането на Новата Година става съ тържества и веселия гдето хората си пожелават новата година да бъде по-добра и по-щаслива отъ изминалата. Когато, обаче, ние българитѣ, въ поробена България и въ емиграция, посрещаме днесъ новата 1965 година, ние не можемъ да тържествуваме и се веселимъ тъй като сърдцата ни сѫ свити отъ болка и предъ насъ все още стои не разрешенъ голѣмиятъ въпросъ, разрешението на който диримъ вече цѣли 20 години, въпросътъ : какво можемъ да очакваме да ни донесе бъдещето; да ни донесе новата 1965 година ? Ще настѣпятъ ли събития, които ще зарадватъ и стоплятъ и нашитѣ сърдца ?

Ако се задоволимъ да разгледаме развитиѣ се събития презъ изминалитѣ двадесетъ години отъ денътъ когато България подпадна подъ комунистическо робство - 9 Септемврий 1944, като имаме предвидъ само онова което е известно, което е на сцената, безъ да надникнемъ и видимъ какво става задъ кулиситѣ, ние ще трѣбва да приемемъ, че нищо радостно не може да очакваме да се случи презъ идващата година.

Комунизмътъ следъ като завладя половината отъ Европа при свършването на войната продължи да разширява своята властъ и върху други страни и народи. Унгарскиятъ народъ, който възтана и свали комунистическата властъ бѣ изоставенъ, болшевишкитѣ танкове прегазиха страната потопявайки я въ кръвъ и отново възтановиха комунистическото правителство въ Будапеща. Брадатитѣ банди на Кастро успѣха да завладеятъ островъ Куба и да направятъ отъ него, предъ самиятъ брѣгъ на Америка, комунистическа база. Въ Виетнамъ години наредъ се даватъ жертви безъ да може да се спре напора на комунистическитѣ партизани и страната е застрашена всѣки моментъ да падне подъ комунистическа властъ. Въ Конго, комунистическитѣ партизани, много отъ които канибали, избиватъ безнаказано бѣлото население и вършатъ варващини предъ очитѣ на самото О.Н. Въ София улицната тълпа, явно подстрекавана отъ комунистическото правителство, на нѣколко пѣти вече атакува американската легация и изпочупва прозорцитѣ на сградата ; въ Гана свалиха и тѣпкаха публично американското знаме; на други мѣста станаха редица други инциденти уронващи прѣко прѣстижа на Америка, но ... Вашингтонъ продължава да мълчи ?! ? Съ малко думи, ако преценимъ събитията виждайки ги само отъ къмъ публичната имъ страна ние не можемъ да възлагаме надежди, че презъ идващата 1965 год. могатъ да настѣ-

пять събития, които да ни зарадват и стоплят и нашите сърдца.

Така ли е, обаче, въ сжщностъ ?

Наистина ли поробените народи не могат да очакват да получат подкрепа? Наистина ли тѣ сж изоставени да станатъ жертва на "червениятъ драконъ", или ... има надежда, по-рано или по-късно, свободата отново да огрѣе върховете на Стара Планина и Рила и да озари долините на Дунавъ и Марица ?

Какво е положението въ комунистическия лагеръ ? Напримѣръ въ България ?

Икономическата система на комунистите въпреки громките планове, бригадите и "доброволното" участие на народа въ "строителството на социализма" претърпя пълна провала. Двадесетъ години комунистите все още гонятъ и все още не могат да достигнатъ капацитета и качеството на производството отъ миналото. Въ едновременна хлѣбородна България днесъ народа ни живѣе въ нищета, недояждане и мизерия. Въпреки всички високомерни изявления на комунистическия величия, че тѣхната властъ е силна и стабилна, когато изборите по искане на международната комисия се отложиха ; когато избухна Унгарската революция; когато покойниятъ американски Президентъ Кенеди даде ултиматумъ по въпроса за складиране атомни бомби на островъ Куба и имаше опасностъ отъ война, комунистите въ България изгубиха ума и дума; всѣки бързаше да организира бѣгството си; всѣки диреше въсредъ народа приятели да го спасяватъ - режимътъ бѣше рухналъ преди да му бѣде нанесенъ ударъ ! Сжщото може да се каже и за другите страни подъ комунистическа властъ.

Какво е положението въ Западния Свѣтъ ? Въ Америка ?

Вѣрно е, че всички управници отъ Свободните Страни на чело съ тия отъ Америка, дирятъ да намѣрятъ начинъ да разрешатъ международните проблеми по миренъ пътъ и да избѣгнатъ единъ въоръженъ конфликтъ, който всѣки знае, какво значи, при днешното въоръжение и наличността на атомните и хидрогенни бомби. Нѣма човѣкъ въ свѣта, който не би се радвалъ, ако наистина биха могли да бѣдатъ разрешени международните проблеми, би могло да се осигури освобождението на поробените народи, безъ да става нужда да се стигне до война . Вѣрно е, обаче, сжщо, че една такава политика може да продължи само и до толкова до колкото отъ другата страна се отговаря съ искрено и добро желание, а не става това, което става сега, да сме свидетели на опити да се използва доброто желание на Запада за заемане на нови и по-добри позиции отъ противната страна. Вѣрно е още, че едва ли въ нѣкоя свободна страна, още по малко въ Америка, би се намѣрилъ нѣкой отговоринъ държавникъ който би продължилъ водената до сега политика спрямо комунистическия блокъ ако това би се отразило пагубно върху интересите на Америка или която и да било друга Велика Западна Страна !

Америка днесъ е най-благоденствуващата страна въ свѣта. Най-обикновениятъ американски работникъ се радва на благосъстояние. Америка е най-напредналата индустриално страна. Америка е най-благоустроена; нейните градове се славятъ съ величествени сгради които предлагатъ най-модерни удобства за животъ; нейната мрежа на пътища, желѣзници и въздушни съобщения сж ненадминати въ свѣта. Америка е най-силната военно държава и нейната военна мощъ е по-голяма отъ военната мощъ на всички останали страни въ свѣта събрани заедно. Америка е страната на свободата и демокрацията, нейните държавници като Линколнъ, Джеферсонъ и Вашингтонъ сж свѣтовно признатите идеолози на законите гарантиращи човѣшки правдини и свобода за всѣки гражданинъ и демократично управление за страната.

Мисли ли някой, че в Америка, в тази велика страна, би се намърлил държавникъ, управникъ или Президентъ, който би продължавалъ да води една политика, или пъкъ американскиятъ народъ би продължавалъ да толерира воденето на една политика, която би довела Америка до положението да се допусне щото варвари да нахлуятъ въ страната, да разграбятъ и оплячкосатъ богатствата и ; която би довела до положението щото американскитѣ граждани отъ свободни хора да станатъ роби ; която би довела до положението щото Америка отъ една страна на свободата и демокрацията да стане страна въ която ще се установи диктатура ?

Отговора на въпроса каква може да бѣде реакцията можемъ да намѣримъ изразенъ въ резултатитѣ отъ станалитѣ на 3 Ноемврий 1964 год. президентски избори.

За първи пътъ отъ свършването на войната, при тия избори, американскитѣ граждани бѣха призовани да се произнесатъ желаятъ ли да се промѣни курса на до сега водената политика спрямо комунизма и да се възприеме единъ новъ, по твърдъ курсъ, който отъ една страна да отстрани опасността и отъ друга страна да осигури освобождението на поробенитѣ народи.

27,000,000 американски граждани, избиратели, гласуваха въ полза промѣна на досегашната политика и възприемането на единъ новъ, по твърдъ курсъ!

Този фактъ потвърди и доказа, че идеята за подпомагане на поробенитѣ отъ комунизма народи за тѣхното освобождение живѣе въ сърдцата на американскиятъ народъ. Добития резултатъ бѣше първата проява на реакцията, явно, съ всичкитѣ тенденции за разрастване. Станалото е единъ залогъ и основание да се надѣваме и очакваме утрешни по светли дни !

Като се прибави къмъ това, че външната политика на Америка не е партийна, а национална, и че тя се води съ огледъ да отразява мнението на цѣлокупния американски народъ, и като не забравяме възможноститѣ за засилване на реакцията противъ комунистическитѣ потѣлзновения, ние можемъ въ това да намѣримъ отговора на въпроса какво можемъ да очакваме да настѣпи презъ новата година и следващитѣ години; можемъ да намѣримъ отговора на въпроса, можемъ ли да се надѣваме да настѣпятъ събития, които биха ни зарадвали и биха стоплили и нашитѣ сърдца.

Драги сънародници,

Прието е въ новогодишнитѣ приветствия да се изказватъ пожелания за онова, което искаме да видимъ да се осъществи презъ идващата година. Отправяйки къмъ Васъ поздрава по случай новата 1965 год. азъ изказвамъ пожеланието щото ние, както до сега презъ изминалитѣ 20 години така и за въ бъдаще, да запазимъ бодъръ и неуязвимъ нашиятъ духъ ; изказвамъ пожеланието да се въоръжимъ съ търпение, да стегнемъ редицитѣ на вътрешната съпротива и на емигрантскитѣ организации и въпреки терора въ поробена България и въпреки трудноститѣ въ чужбина, да останемъ непоклатими на поста си ; изказвамъ пожеланието да укрепимъ още по-вече нашата воля за продължаване на освободителната борба и да продължимъ тази борба съ ентосиазмъ и вѣра до крайната победа !

Тамъ е спасението на нашиятъ народъ и на нашата Родина !

Честита Ви новата 1965 година .

Д-ръ Иванъ Дочевъ

Председателъ на Българскиятъ
Националенъ Фронтъ

ДА ИЗПЪЛНИМЪ ДОСТОЙНО СВОЯТЪ ДЪЛГЪ !

ОТЪ

Инж. Ангелъ Гъндерски
Подпредседателъ на Ц.У.С. на Б.Н.Ф.
Торонто-Канада

Борбата, която води българската политическа емиграция пръсната по различнитъ краища на свѣта, въ защита на отнетата ни национална независимостъ и свобода, е всебългарска и тамъ, въ редицитъ, има мѣсто за всички честни и родолюбиви наши емигранти независимо отъ тѣхното професионално и обществено положение. Въ поробена България усилията на всички днесъ сѫ обединени срещу общиятъ врагъ, въ първитъ редици на съпротивата тамъ стоятъ буднитъ наши интелектуалци и хората отъ разнитъ професии. Още по-вече това трѣбва да бѣде всредъ нашата емиграция.

Двадесетъ години комунистическия доктринери напръгатъ сили да постигнатъ известни резултати безъ да виждатъ, че това е невъзможно отъ една страна защото комунистическата економическа и политическа система не издържа критика и отъ друга страна защото не е възможно въ рамкитъ само на една партия, комунистическата, да се постави, като въ каналъ, всестраниятъ животъ на една цѣла нация. Провалата на комунизма е пълна и ако той още се крепи това е само поради терора и липсата на достатъчно заинтересованостъ отъ страна на Западнитъ Велики Сили.

Въпреки съществуващата днесъ международна обстановка която създава условия за продължаване на комунистическия режимъ въ заробенитъ отъ него страни, между които и нашата Родина, комунистическия режимъ нѣматъ солидна основа, тѣ се разлагатъ, и ако емиграцията обедини усилията си и съ твърдостъ и смелостъ води борбата ние можемъ да се надѣваме да видимъ скоро отново свободата да изгрѣе надъ българския хоризонтъ.

Какво, обаче, прави нашата емиграция тукъ въ Западния Свѣтъ? Какво правятъ нашитъ интелектуалци въ чужбина? Какво правятъ нашитъ доктори, инженери, архитекти и др.? Колко отъ тѣхъ сѫ се включили въ редоветъ на емигрантскитъ организации? Колко отъ тѣхъ взематъ активно участие въ борбата противъ комунистическия поробителъ на България? Къде е мѣстото на тия наши интелектуалци, спасили живота си въ емиграция и намѣрили тукъ поле за уреждане на своятъ животъ? Съществува ли оправдание за отклонение отъ изпълнението на синовниятъ ни дългъ къмъ народъ и Родина? Какъ е възможно за едни да отдѣлятъ време, да помагатъ съ средства, да взематъ участие въ борбата, а е невъзможно за други?

На нашата българска интелигенция въ чужбина е отредена мисионерската задача, отъ една страна да стои на чело на емиграцията ни и нейнитъ организации и отъ друга страна да представлява поробенитъ нашъ народъ и да говори отъ негово име. Тежка и отговорна е тази мисия, обаче, нейното изпълнение значи съзнание за отговорностъ и величие на духъ.

Нима нашата интелигенция ще допусне да бѣде дисквалифицирана, да бѣде третирана като негодна, да бѣде заклеймена единъ день, че нейниятъ идеалъ е билъ само личното благосъстояние?

Азъ искамъ да вѣрвамъ, че наистина българската интелигенция е будна и съзнателна, че се вдъхновява отъ възвишениятъ идеалъ да служи на своятъ народъ и Родина и че ако по едни или други причини до днесъ тя не е изпълнила своятъ дългъ както това подобава нѣма да закълсѣ да го направи, и то по единъ достоенъ за нея начинъ!

Презъ епохата на нашето възрождение ние имаме много свѣтли примѣри на достойни и геройски прояви на нашата интелигенция и никой не може да отрече нейната заслуга. Днесъ по вече отъ всѣкога интелигенцията ни е призована да изпълни своятъ дългъ и ние вѣрваме, че тя ще го направи!

РУСКО - КИТАЙСКИЯТЪ РАЗРЪВЪ

СЛЕДЪ ОТСТРАНЯВАНЕТО НА ХРУШЧОВЪ

Отъ

Стоянъ Ст. Николовъ
Торонто-Канада

" Хрущовъ падна ! Този архилукавъ хитрецъ, който обсеби водачество-то на съветската партия и държава, този Номеръ Едно представителъ на съвременния ревизионизъмъ бѣ най-сетне изринатъ отъ сцената на историята."

Така започна ликуването въ Китай следъ отстраняването на Хрущовъ отъ всичкитѣ му ръководни постове въ Съветския съюзъ. Китайската пропаганда провъзгласи провалата на Хрущовъ като "неизбѣжна последица отъ противоревизионистичната борба на народа въ Съветския съюзъ" и "голяма победа на марксиститѣ-ленинисти въ борбата имъ срещу ревизионизма".

Всѣка пропаганда прави отъ желанията си действителностъ, но все пакъ до известна степенъ. За комунистическата пропаганда нѣма граница въ изопачаването на истината. А истината е въ пленъ разрѣзъ и съ дветѣ твърдения на червенитѣ китайци :

ПЪРВО, Хрущовъ падна подъ натиска на образуването срещу него въ собствената му срѣда съзаклатие, подготвено и изпълнено съ присъщата на комунизма конспиративна тайна задъ мрачнитѣ стени на Кремль. Народътъ въ Съветския съюзъ взе толкова участие въ отстраняването на Хрущовъ, колкото и въ неговото налагане преди единадесетъ години за първенецъ въ съветската иерархия.

Борбата за смѣняването на Хрущовъ въ Съветския съюзъ съвпадна приблизително по време съ борбитѣ за смѣна на ръководнитѣ политически лица въ Англия и Съединенитѣ Щати. Сравнението на тѣзи политически борби разкрива най-добре ролята и значението на народа въ Съветския съюзъ. Докато въ Съединенитѣ Щати и Англия милиони избиратели опредѣлиха съ бюлетината си бъдащитѣ ръководители на тѣхнитѣ страни и телевизиянитѣ и радио апаратитѣ държаха народа въ течение на цѣлиятъ ходъ на свободното изразяване на волята му, въ Съветския съюзъ народа осѣмна предъ свършения фактъ на станалата промѣна презъ нощта, безъ нѣкой да е проявилъ какъвто и да било интересъ къмъ неговата воля.

Този фактъ е не само изобличение на китайската комунистическа заблуда, че "борбата на народа" е изхвърлила Хрущовъ отъ Кремль. Той е поучителенъ и за всички, които въ свободния демократиченъ свѣтъ се възхищаватъ отъ предрежаването на "пролетарската диктатура" въ "народна демокрация". Нито изхвърлянето на Хрущовъ, нито изхвърлянето на неговитѣ замѣстници, ще издигне народната воля до факторъ въ управлението на комунистическитѣ страни, докато тѣ сѣ въ оковитѣ на партийната диктатура. Въ това отношение станалата смѣна въ Кремль не носи нищо ново, а само за лишенъ пътъ потвърждава това, което всѣки знае за комунистическата система като противоположностъ на демократическата система на управление.

ВТОРО, и същественото въ случая е, дали, наистина, отстраняването на Хрущовъ, независимо отъ начина по който стана, е победа на Маоиститѣ въ борбата имъ срещу "ревизионизма" въ Съветския съюзъ, както почна пропагандата си Пекинѣ, или е всичко друго, но не и възприемане на Маоизма въ Съветския съюзъ. Първото заглъхване на приобързания ентосиазмъ въ Пекинѣ даде първото указание къмъ оформяване на отговора.

Можеби въ опипенението си отъ провалата на Хрущовъ, червенитѣ мандарини да сж очаквали, че промѣната ще открие пътъ къмъ разбирателство, т.е. тенденция въ Москва къмъ следване на Пекингъ. За това въ първия моментъ тѣ наложиха въздържане на противосъветската си пропаганда и Чу Ен-лай побърза да отлети къмъ Москва. Но тамъ китайцитѣ се солъскаха съ една действителностъ, корено различна отъ приобързанитѣ имъ илюзии. Въмѣсто ликуване отъ предполагаемата победа на Маоизъма надъ Хрущовия "ревизионизъмъ", въ Москва се бѣше вече утвърдила още по-решителна съпротива срещу възвличането на Съветския съюзъ въ китайскитѣ води.

Първиятъ пробенъ камъкъ, въ който се разбира надеждитѣ на китайцитѣ да се наложатъ на руснацитѣ, бѣ опита имъ, завършилъ съ пълнеъ неуспѣхъ да провалятъ подготвената отъ Хрущовъ международна конференция на комунистическитѣ партии. Вѣрно е, новитѣ съветски водачи се съгласиха да отложатъ свиканата за 15-ти декемврий 1964 год. отъ Хрущовъ срѣща на делегати отъ двадесетъ и шестъ комунистически партии за изработването дневния редъ на проектираната свѣтовна конференция на комунистическитѣ партии, въ които ходове на Хрущовъ китайцитѣ виждаха подготовката на замисленото въ Москва разцепление на комунистическото движение чрезъ изключването на Китай отъ комунистическия блокъ. Но то бѣше само съгласие за временно отлагане, тъй като и въ Москва имаха нужда отъ време за подготовка на новитѣ си удари върху Пекингъ. Наследницитѣ на Хрущовъ далечъ не проявиха желание за изоставяне идеята му за разчистване смѣткитѣ си съ Китай на подготвената за тази целъ конференция на комунистическитѣ партии отъ цѣлия свѣтъ. Тѣ само я отложиха съ два месеца и половина и и обявиха свикването и за 1 Мартъ 1965 год. въпрѣки протеститѣ на Пекингъ. Всички комунистически партии-сателити на Китай-се противопоставиха на тази конференция и отказаха да участвуватъ въ нея понеже не била направена "необходимата подготовка" за международна комунистическа конференция.

А подъ "необходима подготовка" въ Китай разбиратъ необходимото отгиване на Съветския съюзъ предъ азиатския комунизъмъ на Мао, който и днешнитѣ съветски ръководители изпитаха достатъчно презъ дългата Сталинова диктатура. Съветскиятъ народъ е застрашенъ, разбира се, отъ връщане къмъ сталинизма отъ съзаклятници. Но е съмнително, че и сталинитѣ въ Русия ще застанатъ задъ Мао, тъй както бленуватъ въ Пекингъ. Да не се забравя, че не другъ, а самиятъ Сталинъ направи първитѣ резерви къмъ комунистически Китай. Дори, следъ смъртъта на Сталинъ, трѣбваше не другъ, а Хрущовъ да отиде въ Пекингъ да смекчава натегналата вече атмосфера между дветѣ страни.

Има много основания да се очаква, че днешниятъ ръководенъ тимъ въ Съветския съюзъ е преходенъ и кратковремененъ. Но разриватъ между дветѣ комунистически гигантски страни не е нито преходенъ, нито времененъ, нито въ зависимостъ отъ лицата, които временно заставатъ на челно мѣсто въ тѣхъ. Той е много по дълбокъ и е въпросъ на едно по далечно бъдаще.

ТРАДИЦИОННОТО ТЪРЖЕСТВО ЗА ЧЕСТВУВАНЕ ГОДИШНИНАТА ОТЪ ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ ЩЕ СЪСТОИ НА 6 МАРТЪ 1965 ГОД. ВЪ ПАРКЪ ШЕРАТОНЪ ХОТЕЛЪНО МОСКЪ. СПЕЦИАЛНИ ПОКАНИ ЩЕ БЪДАТЪ РАЗПРАТЕНИ. ПОДГОТОВЛЯВА СЕ СПЕЦИАЛНА ПРОГРАМА. ЩЕ СЕ СЕРВИРА ЗАКУСКА И ЩЕ ИМА ВЕСЕЛА ЧАСТЪ.

Е ли Светия Синодъ на Българската Православна Църква в София свободенъ, или, е пленикъ на комуниститѣ и действува съгласно тѣхнитѣ заповѣди ? Кому служатъ тия, които днесъ въ емиграция провеждатъ нарежданията които се издаватъ отъ името на Св. Синодъ ?

Развилитѣ се въ последно време събития въ нашата църква въ емиграция съ право станаха причина всѣки да иска да знае истината по положението.

Първиятъ въпросъ, който се поставя е въпроса за единството на Българската Национална Православна Църква. Запазва ли се то или църквата се разцепва ?

По тоя въпросъ ние категорично има да заявимъ, че ние сме за запазването на единството и независимостта на Нашата Православна Църква и сме противъ всѣки който се опитва да я обсеби или разцепи. Не е сега, обаче, този въпросътъ който се третира. Сега емиграцията иска да знае: Ели Св. Синодъ въ България свободенъ или е пленикъ на комуниститѣ и кому служатъ ония наши духовници въ емиграция, които доброволно се наредиха да изпълняватъ разпореденията, които се издаватъ отъ името на Св. Синодъ отъ София ?

Дали Св. Синодъ е свободенъ или неговитѣ разпоредения се диктуватъ отъ комуниститѣ и сѫ въ услуга на сѫщитѣ, можемъ да заключемъ като проследимъ дейността на Св. Синодъ. Отъ многото примѣри които могатъ да се посочатъ да вземемъ само единъ, напримѣръ, решението на Св. Синодъ взето на 22 Февруарий 1964 год. Протоколъ № 6, въз основа на което Патриархъ Кирилъ издаде окръжното си № 3095 отъ 20 Априлъ 1964 год. публикувано въ брой 19 отъ 16 Май 1964 год. на в. "Църковенъ Вестникъ" официалния органъ на Св. Синодъ въ България. Съ горното решение Св. Синодъ нарежда и съ окръжното си Патриархъ Кирилъ разпоредва всички свещеници и владици да организиратъ, три седмици наредъ, събрания и сказки, лично да говорятъ и да чествуважъ и възхвалятъ историческата дата 9 Септември 1944 год. ???

Коментаритѣ сѫ излишни. Вѣрваме, че всѣки ще се съгласи, че ако Св. Синодъ бѣше свободенъ и ако надъ него не тежеше кървавия комунистически тероръ той никога не би издалъ едно такова окръжно. Вѣрваме, че всѣки ще се съгласи, че изпълнението на това решение и на окръжното на Патриарха, значи да се услужва на комуниститѣ !

Ние сме далечъ отъ мисълта да твърдимъ, че нашитѣ синодални старци въ душитѣ си сѫ станали комунисти. Ние сме далечъ отъ мисълта да обвиняваме нашитѣ синодални старци, че тѣ изпълняватъ разпореденията на комуниститѣ, тѣй като знаемъ какво е комунистическия тероръ. Между насъ има живи свидетели които съ собственитѣ си очи сѫ видѣли на какви зверски изтезания сѫ бивали подложени нашитѣ владици и свещеници докато комуниститѣ успѣятъ да завладеятъ църквата и я направятъ свое оръдие, каквато тя е днесъ въ България.

Не става тукъ въпроса за нашитѣ синодални старци и свещеници въ България, въпроса е тукъ за нашитѣ духовници въ емиграция на чело съ владиката Андрей, които сѫ свободни, които знаятъ какво е положението въ България и които знаятъ кой фактически издава заповѣдитѣ отъ името на Св. Синодъ и кому се служи като се изпълняватъ тукъ тия заповѣди. Никакви канони и изуитски обяснения не могатъ да извинятъ никого отъ тия наши духовници нито владиката Андрей - тѣ доброволно и съзнателно се поставиха въ услуга на комуниститѣ ! Това е истината, другото е отъ лукаваго !

Полугодишното заседание на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. се състоя
на 28 и 29 Ноемврий 1964 год. Взети бѣха важни решения.

Въ гр. Ню Йоркъ на 28 и 29 Ноемврий 1964 год. се състоя редовното полугодно заседание на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. Заседанията станаха въ клуба на организацията намиращъ се на 1639 Бродуей. Участвуваха болшинството отъ членоветѣ на Ц.У.С. Заседанията се проведеха въ сѣбота 28 Ноемврий следъ обѣдъ и въ недѣля 29 Ноемврий преди обѣдъ .

Председателъ на организацията Д-ръ Ив. Дочевъ ръководи заседанията и направи обширенъ организационенъ и политически докладъ. Докладвани бѣха редица текущи въпроси. Както по доклада така и по всички поставени на дневенъ редъ въпроси се изказаха много отъ участващитѣ въ заседанието членове на управителния съветъ.

Сѣбота вечерята, 28 Ноемврий, въ Хотелъ Американа се състоя обща вечеря на всички членове на Ц.У.С. заедно съ членоветѣ на клоната отъ Б.Н.Ф. отъ Ню Йоркъ и тѣхнитѣ семейства. Вечерята премина при най задушевна атмосфера.

На края на заседанието си Ц.У.С. следъ обширни разисквания прие следната

РЕЗОЛЮЦИЯ

По политическото положение:

Станалитѣ президентски избори на 3 Ноемврий 1964 год. въ Съединенитѣ Щати и преизбирането на Президента Линдонъ Б. Джонсонъ съ едно грамадно болшинство е указание, че водената до сега политика отъ Съединенитѣ Щати ще продължи и че американскиятъ народъ желае една социална и либерална система на управление на страната.

Факта че 40% отъ американскитѣ граждани ясно и недвусмислено се произнесоха за възприемането на една по твърда политика по отношение на комунизма трѣбва да се приеме като една възможностъ за известна промѣна на досегашната политика спрѣмо комунизма тѣй като външната политика на Съединенитѣ Щати е национална, а не на една отъ партиитѣ.

Българскиятъ Националенъ Фронтъ не е ангажиранъ къмъ която и да е политическа партия въ Америка или друга страна на свѣта. Съ огледъ задачата на организацията, да подпомогне поробения отъ комунизма български народъ въ борбата му за освобождение, което е реално възможно да се постигне ако бѣдатъ спечелени на първо мѣсто общественото мнение и отговорнитѣ среди въ Америка, Българскиятъ Националенъ Фронтъ ще се съобрази съ разбиранията на американскиятъ народъ съ огледъ постигането на по ползотворни резултати при съществуващите обстоятелства.

Станалата промѣна въ Съветска Русия и отстраняването на Хрущовъ отъ ръководството можеби ще разкрие прикритите намѣрения на комунизма и ще улесни изясняването същността на политиката която комунистическитѣ водачи водятъ спрѣмо Запада, нѣщо което ще наложи възприемането на една по друга, по твърда, политика спрѣмо комунизма.

Въ тази еволюция на отношенията на Америка и Западния Свѣтъ спрѣмо комунизма, поробенитѣ народи, между които и нашиятъ народъ, могатъ да видятъ по-скорошни възможности за подобрене на съдбата имъ.

Българският Национален Фронтъ ще продължи своята дейностъ за подпомагане българскиятъ народъ въ борбата му за освобождение, като най активно ще продължи да работи, съобразно условията, за създаването на предпоставки за промѣна на курса на политиката на Запада спрямо комунизма съ цель да се създадатъ условия за по скорошното освобождение на поробенитѣ народи.

По положението въ България.

Отъ всички сведения които организацията на Б.Н.Ф. има за положението въ България подъ комунистическо робство се потвърждава неуборимо, че тамъ нищо не се е промѣнило; положението на народа съ нищо не се е подобрило и че условията за животъ сж тежки и непоносими.

Промѣната на ръководството въ Съветския Съюзъ вѣроятно ще предизвика и промѣна въ ръководството на държавата въ България, отъ това не може да се очаква, обаче, никакво подобрене на положението на народа, напротивъ може да стане още по лошо.

Комунистическиятъ режимъ претърпя пълна провала въ своята политическа и икономическа система жертва на което е цѣлиятъ български народъ, който трѣбва съ гладъ и мизерия и съ принудителенъ трудъ да покрива недъзитѣ и загубитѣ на комунистическата система. Положението на българския народъ подъ комунистическо робство е непоносимо и една бърза интервенция за подобрене става жизнена необходимостъ.

Б.Н.Ф. както до сега така и за въ бъдаще съ още по голѣми усилия ще продължи своята дейностъ задъ граница и ще води борбата за освобождението на поробения отъ комунизма български народъ безъ компромиси и отстъпления до край и пълна победа.

По положението всредъ емиграцията ни.

Печаленъ фактъ е че известни наши емигрантски среди и отдѣлни личности водени отъ карьеристични подбуди или дирещи лекъ начинъ за добиване на печалби и облаги се потдадоха и поставиха въ услуга на комунистическото правителство отъ София подъ формата на търговски агенти, културни дейци, църковни пастири и пр. Б.Н.Ф. осяжда най строго такива прояви, безъ огледъ на това отъ коя среда тѣ изхождатъ или коя личностъ засѣгатъ и ще направи всичко възможно да бждатъ разобличени всички ония, които тукъ въ емиграция, прѣко или коствено, се явяватъ въ подкрепа за затвърдяването на комунистическиятъ режимъ въ България.

Б.Н.Ф. стои и ще стои твърдо и непоколебимо на своятъ постъ въ борбата за освобождението на поробената отъ комунизма наша Родина и ще изпълни своятъ дългъ тукъ въ емиграция така както добре разбранитѣ интереси изискватъ.

По положението въ организацията.

Съ високо съзнание, че на Б.Н.Ф. остана задължението да отстоява каузата на поробениятъ български народъ въ Свободниятъ Свѣтъ, съ цель да се постигнатъ по съществени резултати всички дейци на организацията ще активизиратъ дейността си за извоюване на още по голѣми успѣхи.

Председателя на организацията Д-ръ Ив. Дочевъ, който има вече постоянното си мѣстожителство въ Ню Йоркъ, Америка, поема директно ръководството на организационната дейностъ и воденето на външната политика на организацията.

Б.Н.Ф. ще засили и затвърди връзките си с организациите на емигрантите от другите поробени от комунизма страни, като активизира своята дейност и участие въ общо емигрантските организации, на първо място Антиболшевишкият Блок на Народите.

Б.Н.Ф. най усилено ще работи за разширяване и затвърдяване връзките на организацията с отговорните среди и представителните институции на Съединените Щати.

Списанието "Борба" ще продължи своето излизане и ще бъде списвано въ духъ, които да отговаря на неговото предназначение да бъде вѣренъ политически изразителъ и безкомпромисенъ защитникъ на каузата на българскиятъ народъ за освобождение.

Организацията ще притегне своите кадри, членовете ще бъдат снабдени съ нови членски карти като се отчитатъ направо къмъ касата на Ц.У.С., както и ще се предприематъ и редица други мѣрки въ това направление. Съ специално окръжно тия въпроси подробно ще се разяснятъ на клоновете.

Б.Н.Ф. ще продължи да има своя центъръ въ Ню Йоркъ - Съединените Щати, гдето е и седалището на Ц.У.С. на организацията и отъ гдето ще се ръководи дейността на всички клонове на организацията въ Съединените Щати, Канада и другите страни на свободния святъ.

ЧЕСТВУВАНЕ ДЕНЬТЪ НА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ - 3 МАРТЬ,

ще стане съ традиционно тържество, което ще се състои на 6 Мартъ 1965 год. събота, 8 часа вечерта, въ Паркъ Шератонъ Хотелъ - Манхатънъ румъ, Ню Йоркъ - Америка. Нарочна програма се подготвява. Първокласенъ оркестъръ ще свири народни и модерни танци и хора. Ще се сервира закуска. На тържеството ще присъствуватъ представители отъ всички емигрантски организации отъ страните задъ "Желѣзната завеса". Официални лица отъ Американска страна ще поднесатъ приветствия. Полагатъ се особени грижи за доброто организиране. Тази година тържеството обещава да бъде много успѣшно. Нарочни покани ще бъдат издадени и разпратени своевременно. Мѣстата въ залата сж ограничени и всѣки единъ който иска да участва въ тържеството трѣбва предварително да си ангажира мѣсто. Подробности ще се дадатъ въ нарочната програма. За информации всѣки може да се обади въ клуба на Б.Н.Ф. - телефонъ CI-5-9558.

ВЪ ПОЛИТИЧЕСКА БЕЗПЯТИЦА

Отъ

Д-ръ Калинъ Койчевъ
Ню Йоркъ, Америка

Ако единъ денъ българскитѣ историци отворятъ страницитѣ на миналото и се опитатъ да проучатъ настоящата трагедия на българския народъ тѣ неминуемо ще се заинтересуватъ отъ деянията на българската политическа емиграция въ Европа и Америка, тъй като ние се интересуваме отъ борбата на българскитѣ възрожденци противъ турското и гръцкото владичество въ България презъ миналия вѣкъ. И ако тѣ обсъдятъ всички прояви на днешната българска емиграция то единственото заключение до което тѣ биха дошли би било нищо друго освенъ да установятъ, че презъ изтеклитѣ двадесетъ години тази емиграция се е намѣрила въ една политическа безпятица въ каквато едва ли нѣкоя друга емиграция въ нашето минало е нѣкога изпадала.

Можеби страницитѣ на "Борба" ще бждатъ най убедително доказателство за такова едно заключение - не че "Борба" нѣкога е изпадала въ политическа безпятица, но че "Борба" последователно е разкривала отстъпленията на малки и голѣми представители на българската емиграция отъ освободителната кауза на българския народъ, които подъ маската на емигрантска борба сж открито или прикрито служили на комунистическия режимъ въ България. Политическата недоброесъвестностъ, политическото спекуланство за лични цели подъ прикритието на чуждестранни фактори никога не сж достигнали такава степенъ на политическа безпятица каквато отъ години наредъ българския народъ следи съ болка и недоумение.

Не е нужно да се спираме на конкретни примѣри и да разтваряме новирани, за да оправдаваме горнитѣ констатации. Има много наши емигранти които биха предпочели да се малчи и преглъща предъ всѣки случай на предателство предъ каузата на България. Нѣкой отъ тѣзи наши емигранти дори публикуватъ вестници и списания и кански пицятъ срещу всѣки който отвори тази неславна страница въ нашата история и се осмѣли да изнесе на открито или разкритикува политиката на безпятица. За тѣзи които сж се ангажирали да служатъ на комуниститѣ и тѣзи които още не могатъ да разбератъ кому и какъ служатъ е за предпочитане да се пише и говори за Св. Иванъ Рилски, за конската опашка на Ханъ Омортагъ, за подвизитѣ на Шипка и на Добро Поле, за прогреса на комуниститѣ въ България, но не за отиването на представители на българската Църква отъ Америка въ комунистическа България, не и за отиването на Председателя на българскитѣ просвѣтители отъ Америка въ България, не и за метанитѣ предъ комунистическия културни амбасадори, не за търговскитѣ представители на българското комунистическо правителство въ Ню Йоркъ. Да се говори за тѣзи прояви е партизанщина - да не се говори за тѣхъ е знакъ на политическа зрѣлостъ, умѣреностъ и отговорно отнасяне къмъ проблемитѣ на освободителната борба. За "Борба" една такава политика - избѣгване и прикриване на предателскитѣ дѣла на ботопомазанитѣ представители на българската емиграция е само признакъ на политическо скудоумие и политическо дезертство - не признакъ на политическа зрѣлостъ, умѣреностъ или отговорно отнасяне къмъ проблемитѣ на освободителната борба. Време е българската общественостъ въ чужбина да разпознае тази политика, да я оцени толкова колкото струва и да престане да живѣе съ илюзии, че авторитѣ на прояви отъ горния характеръ се интересуватъ отъ освобождението на България и че могатъ да бждатъ полезни, въ каквато и да било смисълъ за освободителното дѣло. Когато българската емиграция разпоз-

нае и разбере истинския смисъл на горнитѣ прояви и престане да ги смѣсва съ прояви на българската емиграция наистина насочени къмъ подпомагане на освобождението, тя наистина ще се освободи отъ заблуди и илюзии и ще може да намери правилния път за подпомагане на българския народъ.

Проводниците на пораженството срѣдъ нашата емиграция не престават да агитиратъ, че политиката имъ е заповѣдана отъ Американското Правителство, че безъ удобрението или, по-скоро безъ заповѣдъ отъ Вашингтонъ тѣ не биха направили и една стъпка да помагатъ на Софийското правителство. Ние не знаемъ дали Американското правителство има прѣстъ въ тази пораженска политика или пъкъ нѣкой търси извинение у американцитѣ за собственитѣ си дѣла, но когато единъ владика слезе на Софийското летище, разходи се съ лимузина изъ България и съ самото си присѣдствие убеди българитѣ и ръководителитѣ на Църквата въ България, че най-авторитетната българска институция въ чужбина която трѣбва да бѣде на чело на освободителната борба се е поставила въ служба на комуниститѣ, то никой не ще се и интересува дали американцитѣ сѣ или не сѣ задъ тази политика. За българитѣ въ отечеството и за българитѣ въ изгнание това е политика на предателство-независимо кой стои задъ нея. Ако Американцитѣ иматъ нѣщо общо съ тази политика то тѣ преследватъ свои собствени интереси. Американцитѣ могатъ да си позволятъ да правятъ опитъ съ една или друга политика за собствени-тѣ имъ интереси и да понесатъ провала на една неразумна политика както понесоха катострофалната политика на илюзии проведена отъ последния амбасадоръ въ София Евгения Андерсонъ, ни за българскитѣ емигранти не е позволено да се ангажирватъ въ провеждането на политика която открито е насочена противъ освободителното дѣло. Въ една свободна България съ парламентарно управление такава една политика би била бламирана по начало и проводниците и изхвърлени отъ властъ за 24 часа, както стана въ 1913 год. съ управлението на Гешевци и Дановци и както стана съ правителствата управляващи България презъ войната. Една политика предварително обречена на провала и противъ интереситѣ на българския народъ не е политика съ която българскитѣ емигранти сѣ свободни да се ангажирватъ, дори и ако задъ тази политика стои Вашингтонъ. Дългъ и отговорностъ на българскитѣ емигранти е да посочатъ грѣшкитѣ на тази политика когато тя се заповѣда отъ Вашингтонъ и послѣдствията която тя има за престижа на Америка предъ българския народъ сега и за въ бъдаще - не да се ангажиратъ въ провеждането на тази политика. Добре е по този случай да имъ припомнимъ примѣра на Екзархъ Антимъ който предъ риска да бѣде обесенъ отказа да се яви на срещата съ другитѣ духовници въ Цариградъ и да извини турското правителство за баташкитѣ кланета.

Време е за всѣки български емигрантъ да разпознае политиката на предателство, да престане да и дава подкрепата си или пъкъ да си прави илюзии, че съ предателството и предателитѣ може да се прави емигрантска политика. Време е да погледнемъ на българскитѣ емигрантски въпроси по-реалистично и да излеземъ изъ политическата безплатица въ която съзнателно или несъзнателно ни тласкатъ политическата неграмотностъ и политическото спекулантство на платени или не платени агенти.

ЧЕТИ И РАЗПРОСТРАНЯВАЙ СПИСАНИЕТО " Б О Р Б А " ОРГАНЪ НА Б.Н.Ф.
КОЕТО ВОДИ БЕЗКОМПРОМИСНА БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА ОСВОБОЖДЕ-
НИЕТО НА РОДИНАТА НИ !

ГОДИШНОТО СЪБРАНИЕ НА ОРГАНИЗАЦИЯТА НА АМЕРИКАНСКИТЕ ПРИЯТЕЛИ
НА АНТИ-БОЛШЕВИШКИЯТ БЛОКЪ НА НАРОДИТЕ СЕ СЪСТОЯ ВЪ НЮ ЙОРКЪ
Д-ръ Иванъ Дочевъ избранъ за Председателъ на Екзекутивния
Комитетъ .

На 16 Януарий 1965 год. въ гр. Ню Йоркъ, Хотелъ Комодоре, единъ отъ най голѣмитѣ хотели на града, се състоя годишното събрание на организацията на Американскитѣ Приатели на Анти-Болшевишкиятъ Блокъ на Народитѣ. Вѣща представѣни делегации отъ всички организации на емигрантитѣ отъ странитѣ задъ "желѣзната завеса". България бѣ представена отъ делегация въ която участвуваха Д-ръ Ив. Дочевъ, Д-ръ К. Койчевъ, Ив. Гѣлабовъ, К. Кондовъ, Полковникъ Р. Райчевъ, Т. Томаиянъ, Д. Гескевъ и др.

Отчетъ за миналата дейность дадоха Председателя на Екзекутивния Комитетъ г-нъ И. Белински и Главния Секретаръ Ч. Адриански. Държаха кратки речи, предвидени по програмата Д-ръ Н. Просекъ -Украина, Д-ръ Ив. Дочевъ -България и Г-нъ Ч. Адриански-Унгария. Направи докладъ за клоноветѣ Г-жа Целевичъ отъ Чикаго -Украина. Станаха разисквания и докладитѣ бѣха приети.

Съборанието разгледа и прие специаленъ меморандумъ до Президента Линдонъ Джонсънъ.

Главенъ говорителъ на съборанието бѣ Г-нъ Проф. Ярославъ Стецко, нарочно пристигналъ въ Ню Йоркъ по случай съборанието, връщайки се отъ своята обиколка въ Далечния Истокъ и Австралия. Проф. Стецко, Председателъ на Централния Комитетъ на Анти-Болшевишкиятъ Блокъ на Народитѣ-центра на Мюнхенъ-Германия, говори на тема : " Положителни сили въ свободния свѣтъ срещу съветскитѣ империализъмъ". Речъта на Проф. Стецко бѣ изслушена съ голѣмо внимание и изпратена съ одобрения.

Отъ името на комисията по резолюцията докладва проекто резолюцията Г-нъ Ч. Адриански. Отъ страна на България въ комисията участвува Г-нъ К. Кондовъ. Следъ кратки разисквания резолюцията бѣ приета и се възложи на новиятъ екзекутивенъ комитетъ да я отпечати и разпространи.

Отъ страна на номинационната комисия докладва г-нъ А. Дошенъ. Отъ българска страна въ комисията участвува Д-ръ К. Койчевъ. Номинационната комисия направи предложение за избиране на новъ Екзекутивенъ Комитетъ и Президиумъ на организацията. Съборанието избра съ акламации за

ПРЕЗИДИУМЪ: Председателъ Д-ръ Н. Просекъ -Украина и членове Г-жа Г. Целевичъ- Украина, г-на А. Дошенъ - Харватско, Д-ръ К. Койчевъ - България и г-нъ И. Козякъ - Болѣрусия.

ЕКЕКУТИВЕНЪ КОМИТЕТЪ : Председателъ Д-ръ Ив. Дочевъ - България, Подпредседателъ г-нъ М. Дункиевичъ -Украина, Главенъ Секретаръ г-нъ Ч. Адриански -Унгария и Касиеръ г-нъ В. Пилеза - Бѣлорусия. За членове на езекутивния комитетъ всѣка национална организация която участвува има по двама редовни и трима спомагателни представители . Отъ българска страна участвуватъ Полковникъ Р. Райчевъ , К. Кондовъ, Р. Поповъ, Ив. Гѣлабовъ.

Съборанието завърши работата си съ отличенъ резултатъ. Презъ предстоящата година се проектира импозантно опразднуване Седмицата за Породитѣ народи и най активно участие въ свѣтсвната конференция която ще се състои въ Вашингтонъ и конференцитѣ за южноамериканскитѣ държави които ще се състоятъ въ Мексико и Аржентина.

С Ъ Н Ъ Т Ъ   Н А   Д Ъ Д О   З Л А Т К О

/ Разходка въ "освободена" България /

Разказъ отъ Радославъ Поповъ

Оставаха още нѣколко минути до трѣгването на влака. Съ насълзени очи дѣдо Златко гледаше презъ прозореца на влака. Насрѣща потънало въ зеленина бѣше родното му село - тукъ се бѣше родилъ, тукъ бѣ живѣлъ - видѣлъ и добри и лоши дни и тукъ искаше да умрѣ. Но уви ! Днесъ бѣ последниятъ день, днесъ изтичаше срока на визата му и ще не ще трѣбваше да напустне България. Като въ снѣ преминаха двата месеца и какво? отнасяше само голѣмата болка отъ всичко което чу и видѣ ! Отъ гаровото здание излезе началника съ сигналъ въ рѣка, разнесе се остриятъ звукъ на звънецъ и ....

Скочи отъ леглото дѣдо Златко, разтърка сънени очи и още не можеше да се опомни. Снѣ ли бѣ всичко това или действителностъ ? Погледна часовника на масата, огледа цѣлата стая - скромна стая на емигрантъ и чакъ тогава разбра - снѣ е било всичко !

Багажътъ му стоеше приготвенъ. Днесъ заминаваше за нѣколко седмици въ едно малко планинско градче. Въпреки своитѣ седемдесетъ и петъ години пѣрговано се разшета изъ стаята. Мисълта, че ще бѣде, макаръ и за малко време далечъ отъ милионния, шуменъ градъ и ще се види съ добри приятели и познати го караше даже да забрави предстоящото дълго пътуване. Той затананика весело, но все пакъ оставаше въ него нѣкакво тягостно чувство отъ преживѣлицитѣ на снѣя. И то какъвъ снѣ .....

Съ затаенъ дѣхъ следеше дѣдо Златко събитията. Като отъ ураганъ бѣ пометенъ комунизма отъ надигналитѣ се до единъ, години наредъ подтискани народи ! Най-после - България свободна ! Не можеше да чака повече - отъ години мечтаеше той за този день. Изтегли малкото си спестени пари, извади си паспортъ и потегли.

Нѣколкото дена за които прекоси океана и Средиземно море му се видѣха вѣкове. Пристигна въ Гърция. Тукъ нѣмаше формалности. Настани се въ влака Атина - София. Още малко и въ България.

Наближаваше Свиленградъ. Не дни и часове, а минути го дѣлѣха отъ родната земя.

Влакътъ бавно влизаше въ гарата. Не можеше дѣдо Златко да здържи сълзитѣ си, а сърдцето му, ще изхвъркне. Но дочака влака да спре и съ малкото си куфарче въ рѣка скочи на перона. Благословена родна земя ! Съ наслада дишаше чистиятъ въздухъ. Повдигна погледъ на горѣ и промълви. "Благодаря ти, Господи, че доживѣхъ този день !"

-Всички къмъ пропускателния пунктъ господи ! - прекъсна мислитѣ му нѣкакъвъ високъ гласъ.

Тая пъкъ каква е, помисли той, обърна се и погледътъ му попадна на срѣщното здание съ хубава нова табела, на която съ красиви голѣми букви бѣ нарисовано "Пропускателенъ пунктъ".

Е, сигурно само нѣкаква формалностъ, печатъ и подписъ на паспорта, ще мине после презъ митницата и следъ това къмъ София. Искане той най-напредъ да се отбие въ родното си село, но нѣмаше при кого. Двамата му

сина бѣха убити отъ комунистите, а жена му умрѣ отъ мъка по тѣхъ. Малката му къща и нѣколкото декара нивици бѣха конфискувани, а и сега нѣмаше време да се разправа съ това. Въ София имаше кънакви далечни роднини, които бѣха уцѣлѣли - мислеше да потърси тѣхъ.

Опяти се къмъ зданието съ хубавия надписъ. Бѣше пръвъ. Следъ него се редѣха мъже и жени съ куфари и чанти въ ръце.

Влѣзна въ канцеларията. Задъ масивно бюро, съ пригладени коси, въ новъ елегантенъ костюмъ, стоеше срѣдна възраст слабичкъ мъжъ. Въ дѣното се виждаше врата съ закована на нея табела "Началникъ Стоянъ Христовъ".

- Дай си паспорта !- обърна се заповѣдно, съ почти детски гласъ, къмъ него мъжътъ.

Подаде дѣдо Златко паспорта и напрегна мислитѣ си.

- А бе момче, не си ли ти Любеновъ ? Не ме ли познавашъ ? Нали бѣхме заедно въ емигрантския лагеръ. Само, че тамъ ти се казваше Любеновичъ. Азъ чакъ после въ Америка разбрахъ, че си българинъ. Ами тамъ нали ужъ учеше да чертаешъ нѣщо - защо си на тая служба тукъ ? - отрупа съ въпроси дѣдо Златко мъжътъ, който се бѣше навелъ надъ паспорта му и го прелистваше.

- Нѣмамъ време за такива разговори сега ! - отвърна му той, стана почука на вратата на началника и влезе съ дѣдо златковиятъ паспортъ. Вратата остана полуотворена.

Погледна старецътъ нататъкъ. Почти негова възраст, съ побѣлели коси мъжъ съ брилянтна кървица на връзката. Очуди се той. А бе нали тоя човѣкъ имаше голѣмо стопанство за развъждане на пилета и кокошки въ Франция - какво прави тукъ ? Бѣше се наредилъ добре и петъ пари не даваше за българската емиграция и поробова България.

- Дѣдо Златко пристигна г-нъ Началникъ, какво да го правимъ ? Не си ли спомняте за него - тоя гдето вѣчно критикуваше и недоволствуваеше отъ насъ. Само единъ пътъ си взема билетъ за два долара - отъ тия които бѣхме разпратили по цѣль свѣтъ за фонда за ~~болни~~ болни българи по емигрантскитѣ лагери.

- Какво казвашъ - два долара ? Два месеца виза и да върви тамъ отъ където е дошелъ ! - отсече началника.

Чу всичко дѣдо Златко и първиятъ тежкъ камъкъ падна на сърдцето му.

Върна се младиятъ мъжъ, седна на стола, удари печатъ на паспорта, подписа го и му го подаде.

- Г-нъ Щеревъ, два месеца виза да отидешъ въ България и следъ това ... обратно !

- Ама г-нъ Любеновичъ, ахъ прощавай Любеновъ ...

- Нѣмамъ време за разправки ! Това е ! Заповѣдь !

Погледна дѣдо Златко къмъ затворената врата на началника, погледна мъжътъ съ детския гласъ и пригладениятъ коси, прибра си паспорта, вдигна си куфарчето и се опяти къмъ митницата. Не чака дълго старецътъ - колко бѣше, едно малко куфарче и отъ тамъ на влака за София.

Седеше въ купето, не можеше да откъсне очи отъ прозореца и си мислеше - това ли чакахме толкова години ! Срецу него бѣха седнали мъжъ и

жена съ дете. Познаваше се веднага -комунистическият "рай" бѣ сложилъ своята печатъ върху лицата на всички. Не бѣха хората като преди години -нѣмаше ония румени лица, весели и засмѣни очи. Тежко наследство ни остави комунизѣма, години ще минатъ до като се оправи всичко.

Съ тия мисли не усети кога влака пристигна въ гара София. Трѣнѣтъ бѣ препълненъ съ хора, по вече отъ тѣхъ скромно облечени. Всѣки бѣ дошелъ да срещне нѣкой познатъ. Никой не очакваше дѣдо Златко. Вдигна си куфарчето и слезе отъ влака. Транвая го отнесе до Св. Недѣла, отъ тамъ лесно щеше да намери роднинитѣ си.

Не бѣ се промѣнила столицата -сѣщата каквато я помнеше отъ години, само въ центъра нѣколко грамадни здания, които не съответствуваха на околната срѣда. Това ли бѣха постиженията на комунизѣма, за които даже и нѣкой емигрантски вестници писаха на времето ?

Нѣколко дена минаха въ сърдечни разговори съ своитѣ роднини. Чудѣха се хората какъ по добре да се отнесатъ съ него, не можеха да забравятъ малкитѣ помощи които отдѣляше отъ скромната си заплата и имъ пращаше.

Но времето лети ...

Хубавъ недѣленъ день. Облѣче се дѣдо Златко и излѣзе съ Ангелъ , връстникъ на голѣмиятъ му синъ. Искаше да разгледа София по добре, а ще се отбие и въ Св. Александъръ Невски да запали свѣщъ за Богъ да прости- не бѣха малко жертвитѣ които даде българскиятъ народъ подъ комунистическо робство.

Отъ Св. Недѣла се отбиха къмъ Борисовата градина. Улицитѣ пълни съ народъ. Всѣки бърза улисанъ въ своитѣ грижи.

Показаха се златнитѣ кубета на катедралата. Много пъти бѣ влизалъ въ църквата старецитѣ. Не можеше да забрави чувството което изпитваше въ голѣмиятъ Божи храмъ, чувство на сигурностъ, чувство което го караше да забравя всичко.

Влезнаха презъ страничниятъ входъ. Нѣмаше много богомолци. Каточели хората още се страхуваха -не се забравя така лесно колко отидоха по лагери и колко загубиха работата си само за едно влизане въ църква. Запали свѣщъ дѣдо Златко, прекръсти се и заста на смирено на страна. Отъ олтаря излѣзе възрастень свещенослужителъ въ бѣли одежди, съ вдигнатъ кръстъ въ рѣка. Отъ дветѣ му страни заставаха двама млади свещеници. Гледаше дѣдо Златко и неможеше да повѣрва на очитѣ си. Наведе се надъ Ангела и го попита ?

-Кой е тоя съ бѣлитѣ дрехи, Ангеле ?

Новиятъ екзархъ, кой другъ , бѣше отговорѣтъ.

Новиятъ екзархъ! Тоя сѣщиятъ който бѣше митрополитъ въ Америка, тоя който ходеше въ комунистическа България и отъ тамъ докарваше обучени комунисти, облечени въ свещенически дрехи, сѣщия за когото злитѣ езици говореха, че кракътъ му на времето е стъпилъ даже и въ Москва ?Трудно бѣше да повѣрва стареца, нотова бѣше голата истина. Неможеше по-вече да стои въ църквата. Излѣзоха. Мислѣше, че като се поразходи ще може да забрави това което видѣ .

Минаваха край голѣмата ,хубава сладкарница, на ягъла срещу памет-

ника на Царь Освободителъ. На тротоара, подъ липитѣ, бѣха наредени маси и столове, по-вече отъ тѣхъ праздни. Тукъ тамъ само се виждаха групички млади хора, съ лѣснали отъ брилјантинъ коси, съ цигари между зябитѣ, сложили крака по столовитѣ, а нѣкой даже и на маситѣ. Говореха на нѣкакъвъ неразбранъ езикъ, български ужъ, ама примесенъ съ какви ли не чужди думи : френски, немски, италиански, та даже и испански.

- А бе, Ангеле, тия хора и презъ другитѣ днѣ на седмицата ли сѣ тука ? запита дѣдо Златко.

Ще ги видишь тукъ въ сѣщото положение всѣки денъ. Какво работятъ не знамъ. Говори се, че това сѣ хора, които сѣ заслужили за освобождението на България и че всички получаватъ пенсии.

Погледна ги старецътъ. Млади, здрави мъже, точно сега страната има нужда отъ тѣхъ, ама наредили се добре и си живѣятъ, а тия които страдаха години подъ комунизма трѣбваше и днесъда опъватъ камша и да строятъ нова България. Напрегна паметъ дѣдо Златко, не се лажеше. Той си спомни физиономитѣ на нѣкой отъ тия. Така тѣ прекарваха и по столицитѣ на европейскитѣ държави. Никой отъ тѣхъ никога дѣдо Златко не бѣше виждалъ да взема участие въ емигрантскитѣ организации.

Нѣмаше желание дѣдо Златко по-вече да гледа, то и преди това свѣтътъ бѣше обърканъ, но изглежда още не се е оправилъ.

Прибра се въ къщи. Останалото време до замнаването си прекара при роднитѣ си. Мъчно му бѣше, че трѣбва да се раздѣли съ тѣхъ - мили и трудолюбиви хора, както по голѣмата частъ отъ българскитѣ народъ.

Не му бѣше мъчно за малкиятъ имотъ въ село. Нойъ знае всичко е възможно; може началника съ брилянтената кърфица на връзката да го вземе и направи модерно стопанство за пилета и кокошки и поне сега да бѣде полезенъ въ България !

СПОМЕНЪ ЗА ТАНЮ ВОЙВОДА И ЧЕТАТА МУ.

Много малко е известно за революционната дейность на Таню Войвода, който въ сѣщото време когато Хр. Ботевъ слезе на Козлудуйския брѣгъ премина съ четата си Дунавъ при с. Спанчево между Русе и Силистра съ задача да отиде въ сливненския Балканъ и вдигне тамъ въстанието. Препечатваме по доло нѣколко страници отъ специалната брошура издадена въ 1936 год. въ България за чествуване дѣлата на войводата.

" Четата на Таню войвода мина Дунава на 16 Май 1876 г. единъ денъ по рано отъ Ботевата, стѣпи на българска земя и развѣва приготвеното знаме на зеленъ фондъ лѣвъ ушитъ отъ сѣрма съ надписъ "Свобода или смъртъ".

Макаръ Танювата чета да е имала за целъ да мине въ Дели Орманъ, за да отвлече вниманието на частъ отъ турската войска и башибозуцитѣ; по всичко изглежда турската власть е била известна за възможни минавания на Дунава по тия мѣста за това обезоръжавала мѣстното население и започнала да трупа голѣми войскови части край Дунава.

Когато четата прониква презъ турскитѣ лагери и стига при с. Декили-Ташъ, Разградско, спира въ една малка горичка, за да се запаси съ храна .

Понеже въ селото имало и комитетъ налагало се среща съ комитетскитѣ хора и чрезъ тѣхъ да се вземе хлѣбъ за четата. Изпратенъ билъ въ селото Стефанъ Николовъ, най-здравъ, якъ и пѣргавъ четникъ.

Рано сутринята Ст. Николовъ влѣзалъ въ селото цѣлъ измокренъ отъ голѣмата роса и се спрѣлъ предъ една отворена кръчма. Вътре пияли ракия двама селски пазачи, здрави и яки помаци. Като забелязали чужденеца, обутъ въ бѣли навуша съ червени върви и блеченъ съ обикновени граждански дрехи, осъмнили се въ него и едина го запиталъ: "Кѣде се скитааш така самъ бре, момче?" Слуга съмъ на Н. Хумбаджиевъ отъ Разградъ. Бѣхъ на мелницата въ Махзаръ та нощесъ конетѣ изчезнали. Цѣла нощъ съмъ билъ пътъ да ги търся", казалъ спокойно четника и си тръгналъ. На близо по пътя го среща друга беля. Едно заптие отъ Разградъ, отивайки въ кръчмата, се вглежда въ лицето на четника и познало въ него некогашния арестантъ, избѣгалъ отъ затвора. "Отъ кога те търся азъ, Стефане, казало заптието и го предало на помацитъ като "опасенъ комита". Тѣ го вързали о дървения стълбъ всрѣдъ кръчмата и му направили обискъ; взели му револвера, а намѣренитѣ писма дали на свещеника и учителя даскала Ив. Н. Пинтевъ, който умѣло скрилъ всичко компрометиращо селото и четата. Въ това време надошли въ кръчмата много селяни, наобиколили масата и почнали да поржчватъ шише следъ шише ракия съ целъ да опиятъ и залажатъ пазачитѣ помаци и по този начинъ да узнаятъ нѣщо отъ четника Ст. Николовъ. Въ такъвъ моментъ на единъ приближилъ се селянинъ Ст. Николовъ прошепналъ: "Четата е на югоисточния край на селото. Върви по дола за текето. Шомъ те видятъ нѣкой ще те посрещне". На другия день четника билъ откаранъ въ Разградъ, после откаранъ въ Русе и тамъ обесенъ.

Като чули за залавянето на четника "комита" въ Декили - Ташъ, жаднитѣ за кръвъ и плячка башибозуци отъ околнитѣ села надошли въ Декили - Ташъ, попаднали въ следитѣ на четата и започнали да е преследватъ къмъ Разградъ.

Прикривайки се четата успѣва да мине с. Бѣли Ломъ при с. Турлакъ и навлиза въ голѣма гора отъ която излиза между с. Хайдаръ и гр. Попово. Току що се ориентирала и насочила пътя си къмъ сливненския балканъ, била заобиколена отъ турска войска и башибозуци. Посрѣдъ неравенъ бой голѣма частъ отъ четницитѣ падатъ убити. Упорития и безстрашенъ войвода Таню съ малцина четници успѣва да пробие кордона и достига до с. Арабларъ. Останала безъ храна малката чета се скитала нѣколко дни изъ гората въ мѣстността Кушъ Тепе.

На 25 Май 1876 г. рано сутринята като пастирчетата изкарвали добитъка изъ селото на паша, забелѣзали да се приближаватъ къмъ тѣхъ въоръжени хора. Изплашени върнали се въ село и съобщили на Мухтарина, че видѣли "комити". Редовна войска нѣмало въ селото но се образувала потеря отъ селата Арабларъ, Конакъ и Мехмеди. Потерата обсадила мѣстността Кушу Тепе, и се почнало сражение което траело день и половина. Въ упоритъ бой паднали още четирма четника. Неможейки по-вече да отстоява на постоянно засилващата се потеря войводата и останалитѣ четници се оттеглили въ сѣверна посока. Като минали билото на Керчанъ баиръ и се спуснали къмъ рѣката Черни Ломъ били догонени отъ турската потеря и тамъ Таню воевода и последнитѣ му четници, близо до воденицата, въ геройски бой, паднали убити всички.

Дѣдо Атанасъ Николовъ Кьорниколовъ отъ с. Хайдаръ, очевидецъ, разказва че глава та на войводата Таню е била отсечена, набучена на колъ и разнасяна по селата, за всяване страхъ всредъ населението.

Б. Р. Единъ отъ внуцитѣ на Войводата Таню, днесъ емигрантъ въ Европа, който ни изпрати брошурата за войводата, е активенъ дѣецъ въ редоветѣ на Б. Н. Ф., следвайки примѣрътъ на своятъ достоенъ дѣдо.

Д В А Д Е С Е Т Ъ   Г О Д И Н И

Б Ъ Л Г А Р С К А   Е М И Г Р А Н Т С К А   Л И Т Е Р А Т У Р А .

/продължение/

Д-ръ Георги Паприковъ.

нмдлрпха

Отъ 3 мартъ 1954 год. въ Торонто, Канада, започва да излиза органа на Българския Националенъ Фронтъ БОРБА, който въ скоро време става най-популярното и разпространено издание между българската емиграция въ цѣлия свѣтъ. Като задачи БОРБА си поставя, както е означено на първата страница на първия брой: "да служи като оръжие на националната съвестъ, да информира свѣтовното общество по българските проблеми и да се опита да даде своята данъ въ борбата за освобождението на Родината отъ комунизма". Основателъ и първи редакторъ на списанието е Д-ръ Иванъ Дочевъ, а отъ 1957 год. Спасъ Т. Райкинъ, а отъ 1962 год. редакционенъ комитетъ въ съставъ Д-ръ Иванъ Дочевъ, Д-ръ Георги Паприковъ и Д-ръ Калинъ Койчевъ. Уводните статии въ БОРБА сж главно подписани отъ редакторитѣ. Политическите статии обхващатъ главно статуса на западните демокрации или тѣхните анти-поди-комунистическите диктатури. Редовно се печататъ прегледи и коментари на свѣтовните събития. Особено се обръща внимание на българската история и то по новата-периода около 9 9 1944 год. Исторически ценни, не само въ българската емигрантска литература, но и въ другите емигрантски сръди уникумъ сж списъцитѣ съ коректни данни на хилядите убити българи отъ отечественофронтъцитѣ следъ 9 септемврий 1944 год. Също така списъцитѣ на стотици народни убийци. Широко е застъпенъ емигрантския животъ и специално дейността и конгреситѣ на Българския Националенъ Фронтъ. БОРБА излиза редовно и до днесъ и съ неговиятъ тиражъ отъ нѣколко хиляди екземпляра се разпространява по цѣлия свѣтъ, гдето има български емигранти.

Презъ августъ 1953 год. въ Аделаида, Австралия, започва да излиза подъ редакцията на Иванъ Денчевъ списанието ЗАВЕТЪ, съ строго националенъ духъ като "описание на българската национална емиграция въ Австралия". Много близко по духъ и съдържание до БОРБА. Излизало е една година.

Въ Мюнхенъ, Германия, презъ мартъ 1954 год. започва да излиза списанието РОДИНА подъ редакцията на Георги Ноевъ, като "вестникъ на българския емигрантски комитетъ за социално и културно подпомагане". Списва се по правописа въведенъ въ България следъ 9 септемврий 1944 год. и е крайно близко до изданията на Б.Н.К./Гемето/. Излезли сж само 3 книжки.

МЛАДЕЖКА БОРБА-органъ на младежката секция при Б.Н.К.&Гемето/започва да излиза презъ 1955 год. въ Парижъ съ редакторъ Тончо Карабулковъ. Списва се по подобие на "Свободна и Независима България", по новия правописъ, съ антикомунистически тенденции, но защитавайки Отечествения Фронтъ като демократична формация. Изданието спира презъ 1961 година.

Презъ мартъ 1955 год. съ удобрението на Царъ Симеонъ II се образува Българско Задгранично Представителство, което започва да издава свой органъ ЗАДГРАНИЧНА БЪЛГАРИЯ, печатанъ вестникъ въ Римъ съ редакторъ Христо Статевъ. Вестника е много близъкъ до Двореца и до националните емигрантски сръди, печататъ се много хубави политически статии, съобщения отъ Двореца, отъ емигрантските организации и отъ поробената Родина. Излезли сж 5 броя въ 2 години.

Следъ като настъпва разцѣпление въ срѣдата на лѣвитѣ земеделци въ емиграция, презъ януарий 1956 год. започва да излиза въ Ню Йоркъ технически много луксозното списание БЪЛГАРСКИ ЗЕМЕДЕЛЕЦъ подъ редакцията на Вакрилъ Яневъ и съ близкото сътрудничество на Димитъръ Мацанкиевъ. По близко по идей до крилото на Гичевъ, отколкото до Гемето. Излезли сж само 3 книжки.

Презъ 1956 год. въ Парижъ, започва да излиза на български и френски, циклостилното списание ОСВЕДОМИТЕЛЕНЪ БЮЛЕТИНЪ НА БЪЛГАРСКОТО ЕМИГРАНТСКО ДРУЖЕСТВО ВЪ ФРАНЦИЯ подъ редакцията на Д-ръ Константинъ Риндовъ. По идей списанието е много близко до по лѣвата фракция на Македонскитѣ организаций /Сандански/, а също така и на земеделскитѣ срѣди, но антикомунистическо и противъ Гемето. Много добре обосновани политически статий отъ редактора, добре проучени исторически студии и новини. Излиза месечно и до днесъ.

Като постояненъ органъ на Временното Българско Представителство, което се конструира съ удобрението на Царъ Симеонъ II презъ януарий 1958 год. започва да излиза презъ априль 1958 год. печатния вестникъ ЕДИНЪ ЗАВЕТЪ, отначало съ редакционенъ комитетъ-членоветѣ на временния секретариятъ: Д-ръ Александъръ Николаевъ, Подковникъ Никола Костовъ и Христо Статевъ, като редакцията е въ Мадридъ. Отъ 1960 год. редактира се отъ П. Николовъ въ Римъ. Вестника се списва въ най строгъ националенъ антикомунистически духъ, много издържани статий отъ най видни представители на нашата емиграция, съобщения отъ живото на емигрантскитѣ организаций и нареждания на Б.В.П. На 22 декемврий 1961 г. съ наредба отъ Царъ Симеонъ II Временното Българско Представителство се разтурва и органа му прѣстава да излиза, следъ 28 броя и 2 календара.

Презъ ноемврий 1959 год. започва да излиза печатания вестникъ СВОБОДА подъ редакцията на Д-ръ Александъръ Любеновъ въ Залцшлрфъ, Германия, а следъ неговата смъртъ, съ редакторъ Христо Статевъ въ Римъ отъ 1963 год. Национално списание съ добре подбранъ антикомунистически материалъ, съобщения отъ емигрантския животъ и напоследъкъ статий въ връзка съ църковниятъ разколъ въ чужбина. Излѣзли сж 12 книжки до сега.

БЪЛГАРСКИ ВОЙНЪ-циклостилно списание, "Органъ на бившитѣ български бойци въ изгнание" съ редакторъ майоръ О.З. Д-ръ Иванъ Банковски, започва да излиза въ Франфуртъ, Германия на 6 май 1959 год. Списанието се занимава съ въпроситѣ свързани съ освобождението на България, обединението на емиграцията, военни въпроси, исторически студии, литература и пр. Спретнато, технически добре издавано списание, до сега сж излѣзли 11 книжки.

Като органъ на "Асоциацията на българскитѣ писатели и културни дейци въ чужбина, Членъ на Българския Националенъ Съветъ", презъ юлий 1960 год. започва да излиза въ Ню Йоркъ списанието ЛЖЧЪ подъ редакцията на Дора Гжбенска. Списанието се занимава главно съ литературни и културни въпроси, печати творения на български поети и писатели въ изгнание, критикува съвременната българска комунистическа литература, но също така взима живо участие и въ политическата антикомунистическа борба на българската емиграция. Спретнато, много издържано въ стилъ и съдържание списание. До сега сж излѣзли 12 книжки.

Презъ 1959 год. въ Осло, Норвегия, започва да излиза МАКЕДОНСКА ЛОЗА, "списание за политика и култура" съ отговоренъ редакторъ Драганъ Богдановски. Списанието се пише на единъ чудноватъ новоизкаляпенъ "македонски" езикъ и подържа становището за съществуването на единъ самостоятеленъ "македонски" народъ. Жлъчни статий противъ всички и всичко. Излѣзли сж 11 книжки.

На следващата година същият "издавач" започва да редактира, сега вече в Гьотеборг, Швеция списанието СЛОБОДНА МАКЕДОЊА, списванъ на същият неразбираемъ "макидонски" езикъ и правописъ, като "органъ на антикомунистическата македонска емиграция во Европа". Остри нападки срѣщу В.М.Р.О. и "великобългарския шовинизъмъ", но също така и срещу Титовиятъ режимъ въ Югославия. Излѣзли сж 6 книжки презъ първата година.

Въ Рио де Жанейро, Бразилия, презъ януарий 1961 год. започва да излиза печатното списание BULGARIAN REVIEW на английски езикъ подъ редакцията на Христо Бояджиевъ. Занимава се съ съвременни български проблеми, но главно съ много добре проучени исторически студии съ близкото минало на България. Сътрудничетъ много видни наши ичужди писатели и общественници. Излѣзли сж до сега 5 книжки.

На 1 януарий 1962 год. започва да излиза печатния МЕСЕЧЕНЪ ОСВЕДОМИТЕЛЕНЪ БЮЛЕТИНЪ НА КАНЦЕЛАРИЯТА НА НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ЦАРЯ въ Мадридъ. Дава сведения за живота на Царското Семейство, третира национални и културни въпроси. До сега сж излѣзли 36 броя.

НАРОДНА БОРБА, органъ на Българскитѣ емигранти въ Швеция, списание отначало подъ редакцията на Георги Даскаловъ, а по късно - Димитъръ Костадиновъ, започва да излиза презъ 1962 год. въ Гьотеборгъ, Швеция. Списва се въ силенъ антикомунистически духъ. Презъ юлий 1964 год. следъ като българската национална емиграция въ Скандинавскитѣ страни се обединява подъ знамето на Българския Националенъ Фронтъ, списанието стане органъ на Б.Н.Ф. въ Скандинавия. До сега сж излѣзли 9 книжки.

Младиятъ националенъ поетъ Георги Петровъ започва да издава съ съдействието на историка Асенъ Николовъ въ Кливеландъ презъ Ниемврий 1963 год. БЪЛГАРСКА РЕЧЪ, "списание за наука и култура". Третира национални, исторически и културни въпроси. До сега е излѣзълъ само единъ брой.

Следъ като Българската Православна Църква въ чужбина окончателно се раздѣли на две: едната подъ егидата на Митрополитъ Андрей съ признаване на Свѣтия Синодъ въ България, другата половина съ Митрополитъ Кирилъ - подъ силното влияние на Македонскитѣ Политически Организаций въ Америка, започва много оживена борба между дветѣ фракции, подържана отъ бюлетинитѣ на разнитѣ Български или Македоно-Български църкви въ този континентъ. Частни лица, много или малко замѣсени въ тази разпра също така издаватъ хвърчащи листове, писма, бюлетини и пр. често съ некоректни съдържания и неприличенъ тонъ. Българския Църковенъ въпросъ, за жалостъ, още не е стихналъ и уреденъ!

ЦЪРКВА И КУЛТУРА, "списание за религиозна и културна просвета", издава Българската Католическа Библиотека, Римъ, 1964 год. Редакторъ: свещеникъ Д-ръ Иванъ Софрановъ. Чудесно национално-религиозно списание, ратуващо за обединението на Майката-Църква, бичуващо безбожния комунизъмъ и ратуващо за освобождението на България. До сега е излѣзла само една книжка.

Презъ 1964 год. излѣзе въ Гьотебургъ, Швеция, единствения брой на БОТЕВ циклостилно списание съ издателъ Данайлъ Сивриевъ, като "органъ на българския антикомунистически съюзъ". Национално списание, но занимаващо се до крайностъ съ лични проблеми и дори вредни за националната кауза въпроси. Излѣзла е само една книжка.

През януарий 1964 год. започва да излиза въ Мюнхенъ, Германия печатното списание КУВРАТЪ, "Органъ на Българо-Туранския Съюз" подъ редакцията на Георги Дидовъ. Проагитира идеята за туранския произходъ на българитѣ и отрича пан-славизъмъ, като опасенъ претекстъ на рускитѣ завоевателни стремежи. Списва се въ строгъ антикомунистически духъ и ратува за освобождението на България отъ комунистическото иго. До сегася излѣзли 3 книжки.

МЛАДА БЪЛГАРИЯ, Европейски органъ на Българския Националенъ фронтъ, започва да излиза презъ май 1964 год. въ Парижъ подъ редакцията на Георги Кондовъ. Цикло-стилно списание, ратуващо за освобождението на България, а също така и за солидаризиране и консолидиране на освободенитѣ европейски народи. Политически статий отъ видни наши общественици. До сега е излѣзълъ само единъ брой.

xxxxxxxxxxxx

До тука се опитахъ да дамъ единъ краткъ прегледъ на Българския Емигрантски Периодиченъ Печатъ за последнитѣ двадесетъ години. Въ следущитѣ броеве на БОРБА ще се започне описанието на всички книги, излѣзли отъ перото на българскитѣ емигранти.

Отъ десетина години азъ събирамъ материалъ за издаването на една пълна Емигрантска Библиография, която ще обхваща почти всички емигрантски издания. Въпреки голѣмиятъ трудъ и жертви по събиране този материалъ, оставатъ нѣкой празнини въ неговата пълнота. Ето защо, моля всѣки авторъ, издателъ или притежателъ на емигрантскитѣ издания, да ми ги изпрати взаимнообразно или срещу заплащане та да мога да попълня библиографската колекция.

Имамъ сведения, че г. Бенжаминъ Ардити отъ Тель Авивъ, Израелъ изготвя една библиография отъ творения на български еврей-емигранти. Тя ще бѣде единъ цененъ приносъ къмъ така бедната наша емигрантска литература.

ХУМОРА ВЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА

нѣкога...

Чуждитѣ журналисти: Защо въ България нѣмате нищо за ядене?
-Защото се угояватъ двеста милиона такива прасета!

сега...

-Волга, Волга матъ радная...
-И на Живковъ скоро иде кра...

xxxxxxxxxxxx

МАКЕДОНСКАТА ТРАГЕДИЯ ПРЕДИ

ДВАДЕСЕТЪ ГОДИНИ.

Инж. Христо Сарафовъ,
Скопие, Македония.

Както навсякъде в комунистическите страни, така и в Македония, младежта най първо попадна под пръките удари на червената диктатура. Обаче, както навсякъде, така и македанската младеж пое пътя на борбата! Борба, която е по кървава и по ужасна, отъ където и да е било, защото, освенъ противъ комунистическата диктатура, тя се поведе и противъ най новото робствено национализацията!

Защото на тази младеж бѣ отнето, както презъ сръбското и гръцко робство, правото да се нарича съ името на дѣдитѣ си-българи! Македонската младеж, обаче, не се поддаде на измамнитѣ обещания на чуждитѣ наемници и се обособи въ групи, които очертахъ съпротивителната борба-тайна и явна!

Една отъ първитѣ прояви на тази съпротива се случи точно преди двадесетъ години, въ първитѣ дни на т. н. Народна Република Македония. Тя ще се запише съ къквави букви въ трагичната история на българския народъ и е известна като "Бунта на Македонската Войска".

Въ началото на месецъ декемврий 1944 година, по нареждане отъ Бѣлградъ, въ Македония се извърши мобилизация на всички младежи между 18 и 22 години безъ никакъв лѣкарски преглѣдъ и никакъв критерий за тѣхната виенна способностъ. Събраха се отъ всички села и градове на Вардарска Македония, голобради младежи, натикаха ги въ Скопскитѣ казарми и имъ се каза, че отъ сега тѣ представляватъ "Нородоосвободителната войска на Македония", и че отъ този моментъ тѣхната задача е да биятъ врага!

Така, като по това време комуниститѣ навсякъде твърдѣха, че тѣхнитѣ славни партизани сѣ освободили вече Македония, тѣзи чедновати войници, безъ оръжие, безъ униформи, се питаха кого ще освобождаватъ и отъ какъвъ врагъ? Скоро, обаче, имъ се заяви, че ще заминаватъ за т. н. Сръмски фронтъ, където ще се биятъ срещу германцитѣ, до тѣхното пълно унищожаване. При тази новина, буря отъ недоволство и негодуване настъпи между тѣхъ. Защо въ Сръмъ? Какво ще търсимъ тамъ? Съ какъвъ врагъ ще се биемъ?

Отъ денъ на денъ броежието между войниците нарастваше, докато една сутринъ, спонтанно, безъ ничия команда, всички тръгнаха къмъ градския площадъ на Скопие. Отъ всички страни се викаше: "Не искаме за Сръмъ! Не искаме за Берлинъ! Дайте ни оръжие да освободимъ Солунъ! Да се присъединимъ къмъ братска България! Ние сме българи! Ако трѣбва да се биемъ, за своя земя ще се биемъ! Нека генералъ Апостолски да ни води срещу гърцитѣ! Тѣ сѣ врагове на българщината!"

Верѣдъ тѣзи викове и протести, изведнѣжъ се пое гръмогласно отъ многеството отъ войници и граждани ШУМИ МАРИЦА! Веднага следъ българския химнъ гръмна македонската освободителна пѣсенъ "Изгрей, зора на свободата!". Съ свалени шапки, всички пѣеха настрѣхнали, кой отъ въодушевление, кой отъ ядъ отъ тѣхната безоръжейна безпомощност!

Най сетне генералъ Апостолски се появи. Този бившъ сръбски кралски генералъ-щабенъ майоръ, по крѣсно комунистически партизанинъ, съ болшевишка циничностъ заяви въ речъта си, че желанието на войниците и гражданитѣ ще се изпълни, сега, обаче, за да се запази дисциплината, нека войнициитѣ да се прибератъ въ казармитѣ и гражданитѣ да си разотидатъ. Обеща също, че въ следующитѣ дни на войниците ще имъ се раздаде оружие и че той лично ще ги поведе въ бой противъ гърцитѣ за освобождението на Егейска Македония.

На другата сутринъ, обаче, казармитѣ бѣха обградени отъ специални пролетарски партизански войски, докарани набърже отъ Сърбия и Черна Гора. Започнаха се масови арести, избивания на мѣсто на беззащитнитѣ войници, които нѣмаха никакво оружие, да се защищаватъ. Казармитѣ се обърнаха въ една кървава салхана, въ която освирепѣлитѣ партизани избиваха безмилостно македонскитѣ младежи. Голѣма честъ отъ тѣхъ откараха въ Скопския затворъ, където се срещнаха съ почти всички граждани, участвували въ вчерашниятъ митингъ, неузнаваеми отъ побоищата и отъ тормоза отъ Титовата милиция!

Отъ едноседмичнитѣ разпити и дознания отъ военнитѣ и милиционерски власти, едва половината отъ войниците уцелѣха! Хиляди тѣхни другари, както и много отъ скопскитѣ граждани бѣха избити, мнозина публично разстреляни, за "назидание" и всѣвване страхъ между населението!

Останалитѣ войници, подкарани като говеда отъ въоръженитѣ до зъби комунистически партизани, бѣха откарани презъ Сърбия за Срѣмъ. Тамъ тѣ бѣха набърже въоръжени съ недостатъчно и почти негодно оружие и веднага хвърлени въ бой противъ и така отстапващиятъ неприятель. Още при първитѣ сражения съ германцитѣ повечето отъ половината станаха жертва на противника, срещу когото тѣ не искаха да се биятъ, но бѣха заставени на сила!

Така загинаха надъ 10,000 млади македонски българчета, като тѣхната кръвъ напои чуждата земя на Срѣмъ и Славония. По тѣзи замръзнали полета, вкоченясалитѣ имъ тѣла лежахъ прѣснати наврѣдъ, а очитѣ имъ сѣкнѣжъ питаха: защо паднаха въ тази чужда земя?

Ето още единъ случай отъ никъде не регистрирано и публикувано народоизтребление! Никое международно и хуманно дружество на повдигна гласъ на протестъ срѣщу това престъпление на Тито и неговитѣ другари-убийци! Не се написа нито една книга, не се даде нито единъ филмъ по западнитѣ екрани отъ тази трагедия на българитѣ отъ Македония!

Само беднитѣ македонски майки-геройни не снеса чернитѣ забрадки и тайно запалиха една свещица предъ гроната на тѣхниятъ покровителъ Св. Климентъ Охридски.

Но това изтребление на македонскитѣ българи, което продължава ето вече 600 години, саво са два еднички кратки периода на отдихъ и свобода отъ по 4 години /1915-1918. и 1941-1944/ единъ денъ ще престане за винаги! Младитѣ братя на бойцитѣ-герой отъ 15 Македонски полкъ таятъ дълбоко въ сърцата си спомена за тѣхнитѣ така рано и безцѣлно загинали братя. И този споменъ тлее, като надежда за по добри баднини, въ които тѣ ще смѣкнатъ отъ народния грѣбъ комунистическата сатрапия!

И този денъ ще дойде скоро, защото живъ е българския Богъ въ Македония!

УСПЕХИ НА НАШИ СЪНАРОДНИЦИ ВЪ ЧУЖДИНА.
XX

ПУБЛИЧЕН РЕФЕРАТЪ ВЪРХУ ОТКРИТИЕТО " КРЪСТЕВЪ ЕФЕКТЪ " .

Нашият кореспондентъ отъ Германия ни съобщава:

По покана на Германската Академия "Контакти между Континентитъ", нашиятъ сънародникъ и приятелъ, Проф. Д-ръ Кръстю Кръстевъ, чете на 28 октомврий 1964 рефератъ предъ форума на Академията въ Бонъ на тема: "Кръстевиятъ Ефектъ-неговото откритие, научно изследване, военно приложение и свѣтвно-политическо значение".

На реферата присѣтствуваха само поканени гости и официално лица-членове на Германското правителство, членове на дипломатическото тѣло въ Бонъ, висши общественици, университетски професори по физика и математика, председатели и директори на голѣмитѣ германски индустриални предприятия, официални гости отъ Америка, германски и чуждестранни журналисти, а също и така висши офицери и физици отъ германското Министерство на Отбраната. Д-ръ Кръстевъ бѣ бурно и продължително аплодиранъ отъ многочислената германска аудитория.

Този е първиятъ рефератъ върху така наречения "Кръстевъ ефектъ", които биде четенъ публично вънъ отъ Америка, следъ като презъ 1963 год. американскиятъ печатъ оповѣсти тайната и особеното военно и свѣтвно-политическо значение на "Кръстевия ефектъ" въ връзка съ атомнитѣ експлозии и тѣхното регистриране.

Както е известно "Кръстевиятъ ефектъ" е едно физическо явление, което се манифестира при експлозии въ форма на радио вълни и което бѣ открито отъ Д-ръ Кръстевъ въ България още презъ 1932 год. Тогава Д-ръ Кръстевъ бѣ преподавателъ по теоретическа физика въ Българското Военно Министерство и началникъ на артилерийския звуко-измѣрителенъ отдѣлъ. Изследването на ефекта биде държано въ строга тайна и финансово субсидирано отъ личния фондъ на покойния царъ Борисъ.

Въ Германия интереса къмъ "Кръстевия ефектъ" води началото си още отъ 1933 год. когато Българското Военно Министерство бѣше съобщило официално, чрезъ военния аташе въ Берлинъ за откритието на Д-ръ Кръстевъ и сключи таенъ договоръ съ Германското Военно Министерство за съвмѣстното изследване и използване на "Кръстевия ефектъ". Самото научно име "Кръстевъ ефектъ" биде дадено въ Германия въ честъ на Д-ръ Кръстевъ по предложение на специаленъ наученъ комитетъ, подъ председателството на именития германски физикъ Професоръ Максъ Планкъ.

Чрезъ "Кръстевия ефектъ" можа да бѣде регистрирана и веднага открита всѣка една атомна експлозия, безразлично колко далечъ е мѣстото на експлозията отъ апарата на регистрацията. Сключване и ратифицирана на Интернационалния договоръ отъ 1963 год. за спиране на опититѣ съ атомни експлозии биде възможно и осъществено само благодарение на "Кръстевия ефектъ" и неговото регистриране. По тази именно причина Д-ръ Кръстевъ биде награденъ съ най голѣмиятъ американски "орденъ за заслуга".

Следъ Бонъ, Д-ръ Кръстевъ повтори реферата си предъ специална аудитория и въ други градове на Западна Германия. На реферата въ Бонъ присѣтствува и майоръ о. з. Тодоръ Жековъ, като официаленъ представителъ на Царъ Симеонъ II. Майоръ Жековъ поднесе както поздравии и благопожелания, така също и специално послание отъ страна на Царъ Симеонъ II. Българския Националенъ Фронтъ, чрезъ своя представителъ поднесе също своитѣ поздравления къмъ нашиятъ приятелъ и именитъ сънародникъ.

ДВЕ НОВИ КНИГИ ОТЪ ИРЕНЕ ДОЛСКА .

Г-жа Калева-Ирене Долска е издала , за трети път , две нови книги на български езикъ въ Италия: "Гаснеятъ кандилата" и "Въвъ тѣхно име".

Трѣбва да отбележимъ най радостниятъ фактъ, че нейниятъ духъ, както и очаквахме, не се пречупи подъ бремето на тритѣхъ тежки операции въ последно врѣме. И въпреки огромнитѣ разходи по тези тежки физически страдания, тя е превъзмогнала духовно изпитанията, за да ни предложи свѣжи, току що създадени творби, и то написани презъ периода на нейното тежко боледуване!

И колкото и читателятъ да не запознатъ съ правилата на писателското и по специално поетическото творчество, той ги удобрява, като бисери, които описватъ собственитѣ ни терзания, изразяватъ недоизказанитѣ ни мъки, така че и най тѣжното въ нейнитѣ неподправени и смѣли творби ни задържатъ съ живо участие и ни връщатъ неусетно, за да ги препрочетемъ!

Нейната художествена мисль се преплита често съ поетическия замахъ въ единъ неудържимъ сатиризмъ, защото авторката вижда, чувствува и разкрива безпощадно контрабандното въ искусството. Тя бичува, но се моли и плаче ведно съ героитѣ си. Поетическия и писателски таланти на авторката сж за насъ неочаквано богатствона неизчерпаема хубость. Въ описанията на природата картинитѣ и сж свежи, красиви и съ голѣмъ поетически замахъ, като че ли сж нахвърлени отъ четката на живописецъ.

Г-жа Долска разкрива своитѣ мисли, чувства, своитѣ безконечни горчила, които тя е изразила силно и съ топлина, което сме срещали саво въ голѣмитѣ поети. Стихътъ и е богатъ на съчетания и рими, защото е свободенъ отъ условности, и е пъленъ съ жаръ и мощь!

Ние препоръчваме най горещо на нашитѣ сънародници, да не отминаватъ тѣзи творби-картини отъ Родния край. Да не проявяватъ пренебрежение и дори нелоялность, както така трогателно и искрено се тажи авторката въ своя предговоръ, прояви, така жалки и уви! всѣкидневни въ нашата печална емигрантска действителность!

Всѣки български емигрантъсь книгитѣ на г-жа Долска си набавя едно кжсче отъ нашата поробена, но така скѣпа и ненагледна Родина.

Книгитѣ могатъ да се доставятъ отъ авторката:

Renes Caleff, via Sebastiano del Piombo 4. Milano, Italia.

ИТАЛЯНСКИЯТЪ ПЕЧАТЪ ЗА ЖОРЖЪ НУРИЖАНЪ.

Италянското меродавно списание "Трибуна" отъ 5 августъ м. г. помѣства подъ заглавия: "Единъ енциклопедистъ" следниятъ ласкавъ отзивъ за г. Жоржъ Нурижанъ: "Около стотина труда отъ най голѣмъ културенъ интересъ, съ най разнообразна тематика и повече отъ три хиляди статей, печатани въ италянски и чуждостранни ежедневници и списания, това еза сега огромното литературно творчество на Жоржъ Нурижанъ-историкъ, философъ, критикъ, есеистъ и журналистъ". Крайно обширна е неговата дейность, като се почне отъ неговитѣ трудове за България и се стигне до нравоучителната и критичната литература. Впрочемъ, касая се до единъ енциклопедистъ и може би-единъ отъ последнитѣ!"

Напоследъкъ г. Жоржъ Нурижанъ бѣ приетъ като членъ на Международната Академия отъ Понтценъ, като получи званието "Сенаторъ-Академикъ" и бѣ награденъ съ златенъ медалъ, първа степенъ!

Ние най сърдечно поздравяваме нашиятъ сънародникъ Проф. Жоржъ Нурижанъ и му пожелаваме дълъгъ животъ, крепко здраве и многогодишна ползотворна дейность, за честь и слава на българщината!

Д-ръ Георги Паприковъ.

ДИМИТЪРЪ ГИЧЕВЪ

1893-1964

Истински водачъ на Българския Земеделски Съюзъ, пламененъ патриотъ и великъ българинъ, загиналъ за Родината, следъ 15 годишни страдания изъ комунистическитъ зандани и лагери!

Димитъръ Гичевъ не направи "съюзъ" съ предатели-тъ и окупаторитъ на Родината ни, въпреки многобройнитъ тѣхни предложения. Съ гордо дигнато чело, той отиде въ затвора, съ съзнанието, че ще загине тамъ, но ще падне-за Родината си! Съ това той спаси честъта на българскитъ държавници и на своята партия! Вечна да бжде паметъта на великиятъ българинъ истинскиятъ борець за свобода и независимостъ водача на българскитъ земеделци Димитъръ Гичевъ.

Д-РЪ АЛЕКСАНДЪРЪ НИКОЛАЕВЪ

1896-1964

Далечъ отъ Роденъ край, който покониятъ така горещо обичаше, почина още единъ голѣмъ български патриотъ!

Видниятъ софийски лѣкаръ-радиологъ, Царскиятъ пълномощенъ министъръ въ Швеция, активниятъ членъ на многобройни български патриотични организации, чрезъ които той се бореше за свободата на България-не можа да види мечтата си сбъдната-България свободна!

Въ миналата книжка на БОРБА Д-ръ Александъръ Николаевъ отправи единъ горещъ апелъ къмъ всички български емигранти за обединение въ името на Родината! Това бѣ последниятъ патриотиченъ актъ на покониятъ голѣмъ български патриотъ! Богъ да прости голѣмия български патриотъ Д-ръ Александъръ Николаевъ!

ИНЖ Д-РЪ Г Е О Р Г И Г А Т Е В Ъ

1920-1964

Роденъ въ Габрово, следвалъ инженерство въ Германия, което завършва съ докторски дипломъ. Емигрира въ Америка презъ 1953 годи се заселва въ Кливеландъ. Членъ на Българския Националенъ Фронтъ и на Американско-Българската Лига, той не жалеше ни трудъ, ни време, ни здраве, за да подпомогне борбата за освободението на Родината. Неговото благородно сърце не можеше да издържа мълката по родния край, който той така много обичаше, като почина далечъ отъ него. Богъ да прости нашиятъ другаръ въ борбата!

Д-РЪ Д О С Ю Д О С Е В Ъ

1883-1965

Роденъ въ Габрово, по войниятъ емигрира за Америка презъ 1900 год. при своитѣ чичовци, които се смѣтатъ като първитѣ български засѣлници въ този Континентъ презъ миналиятъ вѣкъ. Завършва медицина въ Чикаго и скоро става единъ отъ виднитѣ лѣкари въ града. Дългогодишенъ председател на Американско-Българската Лига, той бѣ енитъ отъ стѣлбоветѣ на българщината въ Чикаго.

Бгъ да прости добриятъ българинъ Дръ Дю Дсевъ!

М Е Т О Д И М И Х А Й Л О В С К И

1908-1965

Голѣмъ български родолюбецъ, члнъ на множество български патриотични организации още въ Стария Край, покойния почина въ Лосъ Анджелесъ, далечъ отъ Родния Край, за които той се бореше и не можа до го види свободенъ. Вѣчна памѣтъ на българския родолюбецъ!

Х Р И С Т О П Е Т Р О В Ъ

Известенъ почтенъ български търговецъ въ Ню Йоркъ, покойниятъ се ползуваше съ всеобща почитъ и уважение. Той винаги се отзоваваше на всички начинания на нашата Организация и взимаше жива участие, той и члнъ на неговото семейство въ патриотичния животъ на българскитѣ емигранти.

Богъ да прости добрия българинъ Христо Пенровъ!

xxxxxxxxxxxxxxxx

ИЗЪ ЖИВОТА НА ОРГАНИЗАЦИЯТА

ГЪОТЕБОРГЪ - ШВЕЦИЯ. Клонът на Б.Н.Ф. в Скандинавските Държави съ център гр. Гьотеборг - Швеция и секции в няколко други градове на страната разви в последните няколко месеци много активна дейност. Организацията взе живо участие в антикомунистическите демонстрации проведени в Стокхолм и от наша страна говори председателя на клона г-нъ Никола Атанасовъ. Б.Н.Ф. бѣ отлично представенъ на конгреса на харватските емигранти гдето поднесе поздравления отъ страна на Б.Н.Ф. също г. Атанасовъ. Клонът издаде вече два броя отъ списанието "Народна Борба" органъ на организацията, подъ редакторството на г-нъ Никола Костадиновъ. Благодарение дейността на нашите представители Б.Н.Ф. успѣ да си извоюва в Швеция едно отлично име. Пожелаваме още по голѣми успѣхи на организацията ни в Скандинавските държави.

БУЕНОСЪ АЙРЕСЪ - АРГЕНТИНА. Клонът на Б.Н.Ф. в Буеносъ Айресъ Аржентина участвува най активно в антикомунистическата федерация в Аржентина и развива една похвална дейност. Представителъ на организацията ни в Биеносъ Айресъ е г-нъ Спасъ Георгиевъ, който е поднесълъ възторжени поздрави отъ страна на Б.Н.Ф. на голѣмото публично събрание устроено отъ Антикомунистическата Федерация в Буеносъ Айресъ. Г-нъ Георгиевъ е избранъ за членъ на управителния съветъ на федерацията. Пожелаваме на клона на Б.Н.Ф. в Аржентина още по голѣма дейностъ.

ВИЕНА - АВСТРИЯ. Представителя на Б.Н.Ф. в Виена - Австрия д-ръ Бориславъ Българовъ е направилъ обиколка изъ цѣла Австрия гдето е установилъ контактъ съ членоветъ и съмишленицитъ на Б.Н.Ф. Д-ръ Българовъ също е посетилъ Мюнхенъ, Франкфуртъ, Карлсруе и други градове на Германия гдето е ималъ срещи и разговори съ членове и съмишленици на Б.Н.Ф.

НЮ ЙОРКЪ - АМЕРИКА. Клона на Б.Н.Ф. в Ню Йоркъ Америка както винаги се отличава съ една активна дейностъ. Нашата коледа бѣ отпразднувана съ интимно тържество в клубната зала в Ню Йоркъ гдето бѣха се събрали всички членове на клона заедно съ семействата си. Всѣки единъ донесе разни сладкиши и напитки и макаръ и инпровизирано имаше една отлична трапеза. Веселата частъ се изнесе отъ г-нъ Дим. Гесковъ, който свири на акордионъ наши пѣсни и хора, които разчувствуваха всички. При най задушерна атмосфера празненството продължи до късно.

На 17 Януарий 1965 г. в клубното помещение в Ню Йоркъ Г-жа и Г-нъ Д-ръ Калинъ Койчеви дадоха парти по случай годишнината отъ рождението на тѣхните дъщери - Олизнаци. Членоветъ отъ клона на Б.Н.Ф. заедно съ семействата си бѣха гости на това парти и взеха участие в радостта на семейство Койчеви. Хубави подараци бѣха поднесени. За гоститѣ бѣше сервиранъ богатъ бюфетъ съ закуски и напитки.

ЧИКАГО - АМЕРИКА. На 22 Ноемврий 1964 г. клона отъ Б.Н.Ф. в Чикаго е ималъ своето годишно събрание на ко ето е билъ приетъ отчетът на дотогавашното настоятелство на клона и е било избрано ново настоятелство въ съставъ : Председателъ Инж. Георги Лазаровъ, Подпредседателъ Владиславъ Петровъ, Секретаръ Дичо Дичевъ, Касиеръ Петъръ Фотевъ и членове Д-ръ Георги Паприковъ и Д-ръ Сиранъ Сяровъ. Контролна комисия Председателъ Игнатъ Хайгъровъ и членове Исмаилъ Маслевъ и Киро Пепелянковъ. На събранието сѣ били разисквани редица организационни въпроси и въпроси относно бъда-

щата дейност на клона.

Клона отъ Б.Н.Ф. въ Чикаго разви въ последнитѣ нѣколко месеци особена активна дейност. Организацията поддържа отлично подреденъ свой Български Домъ, който ежедневно е отворенъ и тамъ всѣки единъ български емигрантъ родолюбецъ е добре дошелъ. Въ домътъ се сервиратъ напитки и храна, има забавителни игри и библиотека. Клона Чикаго отпразднува въ Българския Домъ редица наши празници - Коледа, Нова година, Васильовъ день и Богоевление, при масово стечение на най отбрана публика.

ТУНИЗИЯ - АФРИКА. Отличниятъ нашъ деецъ Д-ръ Максимъ Петровъ, бившъ председателъ на клона Триестъ и познатъ всредъ нашата емиграция като единъ отъ най положителнитѣ наши представители се установи съ най голѣмъ успѣхъ въ Тунизия и отъ тамъ установи връзка съ всички български емигранти, макаръ и много малко на брой, прѣснати и Африка. Д-ръ Петровъ поддържа най тесенъ контактъ съ Ц.У.С. и изпрати своята щедра подкрепа за подържане канцеларията-клубъ на Б.Н.Ф. въ Нью Йоркъ. Поздравяваме Д-ръ Петровъ, благодаримъ му за подкрепата и му пожелаваме още по голѣмъ успѣхъ.

ПАРИЖЪ - ФРАНЦИЯ. Клона на Б.Н.Ф. въ Франция развива отлична дейност и взема най активно участие въ издаването на сп. Млада България, съвмѣстно съ клона отъ Англия. Д-ръ Ив. Сербезовъ Представителъ на Б.Н.Ф. за Англия е посетилъ Парижъ гдето е разговарялъ съ Председателя на клона за Франция г-нь Г. Петровъ и други дейци отъ организацията и е билъ установенъ планъ за обща бъдаща дейностъ.

БЪФАЛО - АМЕРИКА. Клонътъ отъ Б.Н.Ф. въ Бѣфало подготвя презъ месецъ Априлъ да се изнесе български часъ по телевизина. Активно участие по организиране програмата взематъ г-жа Коце Динчева и господата Миро Перговъ и Василь Динчевъ. Пожелаваме имъ успѣхъ.

РАДОСТНО СЪБИТИЕ ВЪ НЮ ЙОРКЪ. Отличниятъ нашъ деецъ, бившъ председателъ на клона въ Франция и членъ на Ц.У.С. г-нь Никола Кондовъ се венча за симпатичната г-ца Ане - Мари отъ Колумбия. Следъ уреждане на новиятъ свой домъ младата двойка даде парти на членоветъ на Б.Н.Ф. въ Нью Йоркъ което бѣше прекрасно подредено, сервирани бѣха отлично приготвени ястия и напитки, имаше наша музика и веселие. На младата двойка бѣха поднесени подараци. Ние поздравяваме младоженцитѣ и имъ пожелаваме щастие и успѣхъ въ новиятъ имъ животъ.

КАНЦЕЛАРИЯ НА Ц.У.С. ВЪ НЮ ЙОРКЪ. Съ целъ да може по успѣшно да изпълнява своята задача Ц.У.С. установи своя канцелария въ гр. Нью Йоркъ която се помещава въ клуба на организацията 1639 Бродуей, между 50 и 51 улици въ Нью Йоркъ, стая 318, телефонъ CI-5-9558. Всѣки понеделникъ и вторникъ канцеларията е отворена между 5 и 7 часа вечерта и всѣки който иска да се срещне съ ръководителитѣ на организацията ни може да направи това като отиде въ канцеларията. За подържане на канцеларията на Ц.У.С. въ Нью Йоркъ се образува фондъ първи дарители бѣхъ Д-ръ Ангелъ Тодоровъ отъ Съдбари Канада и Д-ръ Георги Паприковъ отъ Чикаго Америка. Нашитѣ приятели отъ другитѣ страни не закъснѣха да се обадятъ и изпратятъ своитѣ помощи, прѣвъ между които бѣ Д-ръ Максимъ Петровъ, отъ Тунизия. Ц.У.С. благодари на всички които изпратиха своите помощи и осигуриха издрѣжката на канцеларията и клуба. Помощи продължаватъ да пристигатъ и фонда продължава да е откритъ.